

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

decembrie 2015

Curierul Adventist

Pentru Domnul,
gata oricând!

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

10

3 Editorial

Teodor Huțanu

Păzitorul tău nu doarme

3 Convocare

4 Info Curier

- Biserica mondială
- Biserica din România
- La odihnă
- Grila de programe Speranța TV

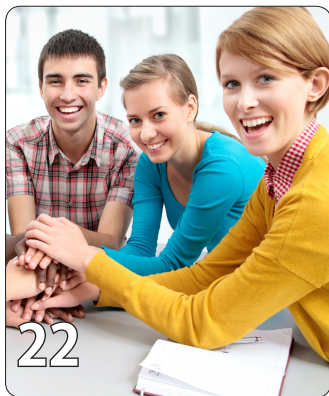
10 Principal

Beniamin Stan

Cine sunt „Exploratorii”?

13 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Sărmașu
- Somalia

22

14 Spiritual

Iacob Coman

Răscumpărare și pocăință

16 Teologie

Zoltán Szallós-Farkas

Mărturia de Sine a lui Dumnezeu în Scripturi (I)

20 AMiCUS

Daniel Chirileanu

Să mutăm munții împreună

21 Texte și semnificații

Gabriel Ișvan

Elisei și moaștele făcătoare de minuni

22 Comitetul Executiv al Uniunii, Cernica, 16 noiembrie 2015

Ștefan Tomoiagă

Raportul secretarului

25

24 Comitetul Executiv al Uniunii, Cernica, 16 noiembrie 2015

Eduard Călugăru

Raportul trezorerului

25 Reflecții

Florin Lăiu

Ziua și ceasul marelui advent (I)

28 Misiune

Bianca Voinescu

Undeva în Africa (II)

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Codul matematic

31 De la inimă la inimă

Marius Munteanu

Poezia lui Dumnezeu

28

Obiectivul anului misionar 2015–2016 este ca în perioada noiembrie – martie, peste 10 000 de persoane să participe la un seminar de cămin. Credem în activitate integrată. Dacă vrei să fii parte din echipa de slujire, ridică privirea și uită-te dincolo de gardul neputinței și vei vedea oameni și mâini doritoare să slujească alături de tine. Doar împreună, soț și soție, putem face din propria casă un colț de cer! Doar împreună, familie, colegi, prieteni, putem duce bisericilor un suflu nou pentru slujire. Doar împreună, pastori și laici, vom reuși să-L ducem pe Isus în casele celor pentru care Tatăl cereș a pregătit Împărăția.

Anul XCII, decembrie 2015. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Ioan Câmpian-Tătar; Redactor-șef Teodor Huțanu; Consultanți: Marius Munteanu, Ștefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Iosif Pașca, Georgel Pirlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Păzitorul tău nu doarme!

Mai mult ca niciodată, ca locuitori ai pământului, avem nevoie de ocrotire. Amurgul lui 2015 este inundat de teroare. Panica s-a instalat în inima Europei. Bombele americane și rușești își încrucișează traiectoriile în văzduhul Siriei. Refugiați, incendii, arși, terapie intensivă, victime, dolii – nu sunt simple cuvinte, ci viața noastră cea de toate zilele.

Încă un an spre Marele Final ne confruntă tot mai dur cu strategia și ofensiva intensificată a prințului întunericului. Cuvintele Luceafărului strălucitor de dimineață se împlinesc cu teribilă precizie: „Oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ” (Luca 21:26).

Rostirea divină nu se oprește însă aici. Panica și teroarea sunt înghițite de siguranță și speranță: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie” (v. 28).

Până la arătarea Sa pe norii cerului, Izbăvitorul nostru nu ne abandonează în agonia acestei lumi. „În toate durerile noastre, El simte durerea împreună cu noi. În fiecare ispită și în fiecare încercare, îngerul feței Sale este aproape, ca să aducă eliberare. Nici chiar o vrabie nu cade la pământ fără ca Tatăl să nu știe.” (*Viața lui Iisus*, p. 327).

În întunericul dens al zilelor sfârșitului, „avem Cuvântul prorociei..., ca o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări Luceafărul de dimineață în inimile noastre” (2 Petru 1:19). Spre capăt, lucrurile se complică, situațiile devin insuportabile, însă acest grad de dificultate extremă (cf. Daniel 12:1) este în sine semnalul sfârșitului necazului.

Izbăvitorul nostru vine din dragoste pentru oameni. El este dornic să ne facă în stare să răspundem valului de ură, cu dragostea Lui. Ajuutorul Său este încă disponibil. Putem pași în 2016 încredințați că „nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel” (Psalmii 121:4). ■

Teodor Huțanu,
redactor-șef *Curierul
Adventist*

Convocare Adunare Generală Extraordinară

În conformitate cu art. 56, punctul 2, lit. a, din Statutul de organizare și funcționare a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, se convoacă Adunarea Generală Extraordinară a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, în data de 16 decembrie 2015, ora 10:00, la Centrul de Evenimente de la Stupini (Brașov).

Agenda întâlnirii va cuprinde următoarele puncte:

1. Completare locuri vacante Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

În urma alegerii

- pastorului Marius Munteanu ca director al Departamentelor Educație și Capelanie în cadrul Diviziunii Inter-Europene;

- pastorului Ioan Câmpian-Tătar ca director al Departamentului Administrarea Creștină a Vieții în cadrul Diviziunii Inter-Europene;

- pastorului Nelu Burcea ca director asociat al Departamentului de Relații Oficiale și Libertate Religioasă în cadrul Conferinței Generale,

se vor completa locurile vacante pentru responsabilitățile de președinte al Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, director departamente Publicații, Grupuri Etnice, Spiritul Profetic, respectiv director departamente Comunicare, Relații Oficiale și Libertate Religioasă.

2. Modificări în Statutul de organizare și funcționare a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Comitetul Executiv al Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

17 noiembrie 2015, Cernica

■ BISERICA MONDIALĂ

Ce spune statistica de membri?.....

Aproape 19 milioane de adventiști la nivel mondial! Un motiv de bucurie dacă nu ținem cont de celelalte 13 milioane care lipsesc.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea înregistrează o creștere constantă a numărului de membri, însă, în timp ce numărul credincioșilor a crescut cu 1,6% în 6 luni, creșterea potențială suferă din cauza unei pierderi însemnate de membri în ultimii 50 de ani.

David Trim, directorul Biroului de Arhive, Statistică și Cercetare al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a prezentat duminică, 11 octombrie 2015, la sesiunea de lucru a Consiliului Anual al Bisericii Adventiste, cel mai recent raport cu privire la tendințele de creștere și retenție a membrilor în cadrul bisericii:

„În 30 iunie 2015, numărul membrilor se apropia de 18,8 milioane, de la aproape 18,5 milioane în 31 decembrie. În aceste șase luni, numărul comunităților locale, atât biserici, cât și grupe, a crescut, de asemenea, de la 148 023 până la 149 850. Bisericile sunt înființate într-un ritm extraordinar de rapid. „Îl laudăm pe Dumnezeu pentru plantatorii de biserici din toată lumea, care sunt în mare parte responsabili de creșterea numărului membrilor bisericii.

Retenția membrilor rămâne însă o preocupare serioasă. Din 1965 până la finalul anului 2014, numărul membrilor botezați a ajuns la peste 33 de milioane. Dintre aceștia, peste 13 milioane, adică 4 din 10 membri, au părăsit biserica.

Pierderea influențează două aspecte ale creșterii bisericii. Numărul potențial al membrilor nu este micșorat doar de cei care pleacă, ci și de cei care nu au fost câștigați. Dacă ar fi rămas, aceste 13,2 milioane de membri ar fi putut contribui la convertirea altor 1,2 milioane.

În cadrul a două studii globale, foștii membri au raportat câțiva factori care i-au determinat să plece. Unii s-au instrăinat pur și simplu, în timp ce alții au observat lipsa de compasiune, au experimentat un eșec moral personal sau au simțit că nu se integrează. Multe persoane au trecut printr-o experiență stresantă – precum mutarea într-un alt stat, căsătoria, divorțul, sau un deces în familie – în anul dinainte de a înceta să frecventeze biserica. 40% dintre cei chestionați au spus că, după ce au plecat, nu i-a contactat nimeni din partea bisericii.

Rezultatele arată că e posibil ca bisericile locale să nu fi fost destul de prietenoase, iubitoare sau că nu și-au susținut credincioșii. Elementul cel mai

des menționat care i-a determinat pe foștii membri să părăsească biserica a fost perceperea unei anumite ipocrizii. Majoritatea celor chestionați, 63%, au spus că erau tineri adulți atunci când au încetat să mai frecventeze biserica.

Cu toate acestea, foarte puțini foști membri sunt ostili față de biserică. 58% au spus că, în anumite circumstanțe, ar fi din nou deschiși față de adventism”, a spus David Trim.

„Retenția este un subiect care revine în atenția întâlnirilor de lucru ale bisericii”, a spus Michael Ryan, fost vicepreședinte general al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. „Într-un fel sau altul, trebuie să ne unim și să devenim o altfel de biserică, o biserică ce se îndreaptă spre oameni și le spune că ne aparțin!” a mai spus acesta.

Ted Wilson, președintele Bisericii Adventiste, a spus în încheierea discuțiilor: „Dacă am învăța mai multe nume ale tinerilor din bisericile noastre și pur și simplu i-am saluta, spunându-le pe nume în dimineața de Sabat, s-ar putea să se simtă mai doriți. Dacă pur și simplu i-am întinde un bilețel sau o mână încurajatoare unei persoane descurajate, poate am păstra mai mulți oameni.”

Lauren Davis/ANN

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

ASI Europa mulțumește Conferinței Transilvania de Sud pentru sprijinul acordat în salvarea refugiaților din Grecia.....

Între 1 500 și 4 500 de refugiați ajung zilnic în bărci gonflabile, traversând cei aproximativ 10 kilometri dintre Turcia și insulele din Marea Egee. Toți cei care ajung pe insulele grecești Lesbos și Chios sunt preluați în baza aflată pe coasta de nord-est a insulei Lesbos.

La începutul toamnei, ASI Europa a solicitat sprijinul Conferinței Transilvania de Sud pentru gestionarea acestei situații. În data de 7 octombrie, a fost trimisă clinica mobilă „Caravana

Sănătății”, un autobuz echipat cu aparatură medicală și literatură. Primii voluntari medicali și-au început munca duminică, 11 octombrie, iar clinica mobilă s-a mutat în funcție de fluxul de imigranți.

Pentru sprijinul acordat, Viriato Ferreira i-a transmis pastorului Ernest Szasz, președintele Conferinței Transilvania de Sud, un mesaj în numele ASI Europa pentru ajutorul „extraordinar” oferit refugiaților aflați pe insula Lesbos:

„Aceste lucruri nu s-ar fi putut întâmpla fără atitudinea deschisă a dumneavoastră și a echipei administrative care a făcut posibilă utilizarea clinicii în această direcție. «Caravana Sănătății» a fost o binecuvântare pentru mulți oameni și aceștia își vor aminti că adventiștii au fost cei care i-au ajutat în momentele dificile. Doar în ceruri vom cunoaște cu adevărat rezultatele acestei lucrări.”

Preluare Info Adventist

■ LA ODIHNĂ

Mihai Vintilă

În ziua de 5 septembrie 2015, a încetat din viață Mihai Vintilă, membru al Bisericii Adventiste Roșiori de Vede. S-a născut în Alexandria, la data de 17 mai 1933. Încheie legământul botezului în

septembrie 1949, iar în 1972 se căsătorește cu Lucreția Dragomir, fiind binecuvântați cu doi copii – Cornelia și Marcel. Timp de peste 30 de ani a slujit în comunitate ca secretar și dirijor, contribu-

ind la formarea de coruri și de dirijori în comunitățile Peretu, Dulceanca și Albești.

A lucrat pentru Domnul cu iubire și abnegație. După o îndelungată suferință, își încheie alergarea cu speranța revederii cu cei dragi și cu Mântuitorul său iubit.

Nicu Baston

S-a născut în Bârlad, la 12 iulie 1956, fiind al treilea copil al familiei pastorului Ioan Baston. În 1982, Nicu s-a căsătorit cu Gabi Gheorghiuță având împreună două fete: Oane și Meghi.

Ca părinte, vestea tristă a decesului fiului meu m-a

determinat să-mi pun în trebură: „Cum a încheiat el viața pe acest pământ? Împăcat cu Dumnezeu și cu semenii sau nu?” Ajungând în Spania la familia sa, am aflat cu bucurie de la cei apropiați că a fost un bun soț, tată și membru al

bisericii. Spirit pașnic și binevoitor, lasă în urma sa un gol, resimțit de toți cei care l-au cunoscut.

Cu speranța revederii, așteptăm revenirea scumpului nostru Mântuitor și ziua întâlnirii, la marea de cristal, cu Nicu și cu toți cei care au adormit în Domnul.

Ioan Baston, pastor pensionar

Basiliu Păcurariu

Încă un slujitor al Domnului a trecut la odihnă, purtând în inimă speranța sfântă pe care a vestit-o în predicile sale. Făcea parte din generația celor care au traversat perioade istorice de mare încercare pentru credințioșii adventiști.

Născut la Mediaș, pe 1 ianuarie 1928, din părinți credințioși, așteptători ai revenirii Mântuitorului, este martor la persecuția antonesciană împotriva celor ce nu aparțineau bisericilor istorice. Ca adolescent, trăiește ororile celui de al Doilea Război Mondial, urmate de instaurarea comunismului stalinist, persecutor al oricărei religii. Cu toate acestea, se hotărăște să devină slujitor al Evangheliei și urmează cursurile Seminarului Adventist din București.

Contrar visului său, câmpul care îl aștepta i-a încercat credințioșia. Chemat sub arme, a fost condamnat la ani grei de închisoare din cauza „insubor-

donării”: ținerea cu sfințenie a Sabatului chiar și în condițiile disciplinei militare. Experiențele din anii de detenție i-au umplut sufletul cu recunoștință și devotament față de Mântuitorul. După eliberare, slujește ca pastor în districtul Deva, ca trezorier al Conferinței Sibiu, din nou pastor în districtul Brașov 2, încheind anii slujirii în districtul Sibiu.

Se distingea prin predici minuțioase pregătite, profund spirituale și de o sobrietate elegantă. Îi plăcea să-i asculte pe oameni, era sensibil la problemele lor, întreținea relația frățească cu membrii comunităților prin vizite familiale.

Momentele de vârf ale călătoriei sale pământești au fost unirea în legământul căsniciei cu Ileana Békési și venirea pe lume a celor două fiice, Mirela și Varinia. Oricine le trecea pragul casei era primit cu căldura sufletească a unei familii creștine.

În ultima perioadă a vieții, a fost afectat de o suferință fără remediu, care în final l-a condamnat la imobilitate, dar care nu i-a zdruncinat încrederea că se afla în mâinile îndurătoare ale Tatălui ceresc. În lunga perioadă a bolii necruțătoare, devotamentul și dragostea soției și a copiilor au alinat considerabil apăsarea neputinței fizice.

A închis ochii la Sibiu, pe 13 noiembrie 2014. În ciuda timpului nefavorabil, l-au condus pe ultimul drum, alături de familie, numeroși frați și surori de credință, prieteni, cunoștințe și colegi pastori. Peste tristețea despărțirii plana lumina speranței că și pe acest luptător al crucii de acum îl așteaptă cununa neprihănirii, pe care i-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai lui, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.

Lazăr Forrai

Rada Degeanu

S-a născut pe 5 mai 1922, în satul Vlasin, județul Giurgiu și s-a căsătorit cu Marin Degeanu în anul 1945. Au fost printre primii creștini adventiști, persecutați pentru crezul lor pe vremea când colportor era fratele Turturică.

Sora Rada a fost mamă eroină, dând naștere la șase copii, între care două perechi de gemeni. A chemat-o Domnul la odihnă pe 7 octombrie 2015, în satul Petru Rareș (Albele), județul Giurgiu, loc în care a trăit slujind pe Domnul

peste 70 de ani. Soțul Marinuș Degeanu și copiii – Victor și Lidia (70 de ani), Lia (67 de ani), Emil (65 de ani), Anișoara și Fănel (63 de ani) – am plâns depunerea la odihnă temporară a mamei noastre, cu speranța revederii cât mai curând.

Emilia Ghițescu: o lecție de viață.....

Uneori, istoriile de viață ale unor oameni sunt extrem de încălțite nu pentru că așa și-au dorit ei sau pentru că așa și-ar fi dorit Dumnezeu, ci pentru că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”. Ceea ce astăzi pare doar un concept care liniștește inimile celor care pun întrebări, în curând se va dovedi singura realitate care va conta în istoria celor care au așteptat în tăcere răspunsuri. Va veni timpul când măreția planurilor tainice ale lui Dumnezeu va eclipsa pentru veșnicie griul în care ne scriem acum mărunta existență.

În data de 14 martie 1926, în familia Nicolae și Eufrosina Jelescu, la București, se naște o fetiță, Emilia-Leea. Familia Jelescu a fost o familie de credincioși adventiști, tatăl Nicolae, cu descendență poloneză, fiind unul din pionierii Bisericii Adventiste din România în domeniul muzicii. Acesta a scris 57 de cântări pe care astăzi le avem în cartea de *Imnuri Creștine*; mama Eufrosina, născută în localitatea Mănăstirea Cașin, județul Bacău, a urmat școala adventistă de la Friedensau, Germania.

Emilia-Leea își petrece copilăria în București, amintindu-și deseale călătorii pe care le făcea cu tatăl ei, până în părțile mai îndepărtate ale țării, zona Aradului de exemplu, în scopul înființării de coruri în diverse biserici, activitate pe care tatăl ei o făcea cu pasiune și dedicare.

Studiile gimnaziale, liceale și facultatea le-a urmat în București, iar după absolvirea cu brio a acestora, este angajată ca ingineră textilistă la Întreprinderea 1 Mai din București, unde câțiva ani ocupă acest post.

La vârsta de 17 ani, hotărăște să-și încredințeze viitorul și speranțele lui Dumnezeu, pecetluind această decizie prin legământul botezului.

Opt ani mai târziu, la vârsta de 25 de ani se căsătorește, pe data de 21 decembrie 1951, cu pastorul și profeso-

rul Seminarului Teologic Adventist Stupini, Brașov, Ionel Mihordea, din Corbasca, județul Bacău. Familia le este binecuvântată cu trei copii: Doina (n. 1953, prin căsătorie Memete), Brândușa (n. 1954, prin căsătorie Cristescu) și Samuel-Puiu (n. 1957).

Ca soție de pastor, își urmează credincioasă soțul și îl susține în activitățile care se impuneau în acele timpuri. Părăsind pentru o vreme capitala, au călătorit prin diferite locuri din zona Moldovei. O perioadă însemnată au petrecut-o în Bacău, unde pastorul Mihordea a slujit biserica în calitate de președinte de Conferință. Aici, Emilia trece printr-o perioadă plină de încercări care i-au marcat profund existența. Soțul i-a fost reținut pe nedrept și închis. Pentru că ocupa postul de conducător al Conferinței în acea perioadă de criză pentru biserică, a fost bătut fără milă de agenții de Securitate. După eliberarea soțului, și Emilia a fost reținută de către organele de Securitate, urmând să fie judecată și condamnată. Vina o constituia o scrisoare trimisă soarei ei din București, în care se plângea de dificultățile pe care le aveau copiii la școală din cauza păzirii Sabatului. Interceptată de Securitate, scrisoarea a fost interpretată ca „uneltire împotriva orânduirii socialiste”. Procesul Emiliei a avut loc chiar într-o zi de Sabat, când la Biserica Adventistă din Bacău urma să fie Sfânta Cină. Dimineața, frații și surorile din biserică au mers întâi la tribunal, umplând sala de judecată, și abia după aceea s-au dus la biserică. Impresia lăsată de solidaritatea acestora, teama de a nu se complica acest caz, rugăciunile fraților și intervenția lui Dumnezeu, toate au făcut ca verdictul să fie achitarea Emiliei, astfel că ea s-a putut întoarce în sânul familiei.

În urma torturilor inumane suferite în detenție, pastorul Ionel Mihordea a făcut un cancer cerebral și, la scurt

timp, s-a stins din viață la numai 52 de ani, la începutul anului 1963.

Emilia rămâne singură cu trei copii între 6 și 10 ani, asupra ei urmând să apese toată responsabilitatea educării și întreținerii familiei. La un moment dat, Securitatea i-a întins o mână, provocând-o să devină colaborator și să își denunțe frații și biserica, dar refuzul ei categoric a costat-o pierderea locului de muncă, implicit a oricărei surse de venit pentru îngrijirea copiilor, însă, în ciuda greutăților care îi apăseau umerii, a ales să Îi rămână loială lui Dumnezeu cu orice preț.

Au urmat ani grei, dar frumoși, în care a simțit prezența lui Dumnezeu și puterea Lui de a le purta de grijă celor care Îi sunt credincioși, cât și bucuria de a te ști membru al familiei adventiste, în care toți suntem frați, și împreună-simțire este mai mult decât un deziderat.

După mai bine de 9 ani de la pierderea soțului, pe 27 iulie 1972, se recăsătorește cu pastorul Nicușor Ghițescu și revine în București, unde va locui până în anul 1981. În același an, își urmează soțul în Statele Unite ale Americii, unde acesta plecase cu doi ani înainte. Aici vor locui împreună timp de 22 de ani, până la decesul lui Nicușor Ghițescu, în 2003. A fost permanent aproape de soțul ei, în problemele de sănătate pe care acesta le-a avut, prin spirit de sacrificiu și multă dăruire. În toată această perioadă, Emilia avea să dactilografieze, cu multă migală, toate cărțile (mai bine de zece) scrise de soțul ei.

În același an, 2003, se reîntoarce în țară, continuându-și drumul de pelerin în lumea aceasta, locuind pentru 12 ani la fiica ei Brândușa, mai întâi la București și apoi la Târgu Mureș, iar ultimele 7 luni din viață și le petrece la Timișoara, sub atenta purtare de grijă și dragoste a Doinei. Se bucură de șase nepoți și patru strănepoți.

Soție, mamă, bunică și străbunică, plină de dragoste și preocupată pentru binele celor dragi, a trăit aproape 90 de ani. A fost o femeie cu o personalitate

puternică, L-a iubit pe Dumnezeu și lucrarea Sa, fiind oricând gata să meargă acolo unde Dumnezeu a chemat-o.

După 10 luni de neputință, pe 10 iunie 2015, închide ochii cu speranța întâlnirii cu cei dragi și cu Mântuitorul pe care L-a iubit și slujit.

„Buni”, cum îi spuneau simplu cei apropiați, se odihnește până în clipa

când cu bucurie îi va revedea pe cei pe care i-a iubit și pentru care s-a rugat. Lacrimile ei sunt păstrate în inima de tată a lui Dumnezeu, care își va arăta dragostea prin puterea de a transforma orice lucru urât în strălucire nepieritoare și orice durere, în cântare de laudă.

Pe 16 iunie 2015, Emilia este pusă deoparte în cimitirul Central din

Bacău, în prezența celor dragi, a prietenilor și frățietății advente care au cunoscut-o și au prețuit-o, până la momentul răsplătirii veșnice. Credem că Dumnezeu va grăbi acest timp pentru a-și aduna copiii Acasă.

Au consemnat pastorii
Adrian Istrate și Pavel Memete.

Petrică Cosma: un mesager al speranței.....

Cu părere de rău, anunțăm încetarea din viață a fratelui Petrică Cosma, din Piatra Neamț. A dispărut dintre noi discret, mai întâi pentru a suporta o operație grea în Germania. În ciuda reușitei operației, unele complicații postoperatorii l-au răpus în câteva zile, încetând din viață la data de 2 noiembrie 2015.

Serviciile funerare au avut loc în Piatra Neamț, sâmbătă, 7 noiembrie (comemorare, din partea rudelor și a prietenilor) și 8 noiembrie (înhumare, cu participarea a sute de frați și prieteni din țară și din străinătate). Cuvântul plin de spirit și de viață al Evangheliei, coralele sensibile și orga, formația de alămuri în stil de orgă de la Moldovița, vioara Sarei Stroici, toate acestea au transformat cimitirul adventist într-o catedrală a speranței. Cu siguranță, dacă Petrică ar fi putut auzi, ar fi zis că nu a trăit și nu a murit degeaba.

Petrică Cosma s-a născut în 1946, în comuna Viziru (Brăila), fiu al lui Petrache Cosma și al Dumitrei (Gheorghiuță). Împreună cu surorile sale, Norica și Vera, și cu Costel, fratele mai mic, Petrică a fost educat într-o credință statornică, iar viziunea progresistă din mediul comunității adventiste locale l-a orientat treptat spre universitate.

În 1973, Petrică Cosma a absolvit cursurile Facultății de Medicină din Iași. Viața studentească a inclus forme de asociere și de rezistență în credință, cum a fost constituirea unui grup vocal, care i-a făcut prieteni pe viață pe

cei implicați. Grupul luase ca model Corul Madrigal. Pasiunea pentru muzica bisericească de calitate avea să-l urmărească pe Petrică Cosma toată viața.

În 1974, Petrică a primit botezul în Biserica Adventistă, la Viziru. În anul 1975, s-a căsătorit cu Illyés Magdolna, profesoară de muzică din Piatra Neamț, cea care fusese sufletul grupului vocal studentesc. Dumnezeu le-a dăruit doi fii, Costel și Teofil.

Ca medic, Petrică Cosma a lucrat în Ceahlău, Ghindăoani și Alexandru cel Bun, județul Neamț. A fost un medic competent, un coleg excelent și un adevărat părinte pentru pacienți, parcurgând adesea „a doua milă”. Pacienții care l-au cunoscut nu-l vor uita. Dincolo de datoriile profesionale, Petrică Cosma a oferit cu generozitate servicii și sfaturi medicale. A fost un adept al reformei sănătății în biserică, fără a accepta acele excese ale medicinei alternative, care dau soluții simpliste și speranțe false bolnavilor disperați.

Mulți dintre noi l-am cunoscut în activitatea muzicală a Bisericii Adventiste din Piatra Neamț, mai întâi într-o formație de tineri, iar din anul 1981, în corul comunității, care a primit un suflu nou sub conducerea lui Magdi și Petrică Cosma. Cuplul dirijoral a dezvoltat un respect profund pentru formele muzicale de inspirație clasică, respingând kitsch-urile, muzica ușoară creștină de sensibilitate erotică și atmosfera de discotecă în biserică. Pe

lângă calitatea muzicii, Petrică a militat pentru calitatea interpretării. Corul din Piatra Neamț, împropătat permanent cu tineri din împrejurimi, a susținut programe în diverse comunități din țară, chiar înainte de Revoluție, iar după 1989, cunoscut sub numele de „Mesagerii Speranței”, corul a concertat inclusiv în afara bisericii, în săli publice, în multe localități din țară și din străinătate, până în anul 2000. Petrică a fost sufletul acestor activități și i-a păstorit pe Mesageri, cu toată suita de probleme practice și artistice implicate.

După 2000, când activitatea specifică a Mesagerilor Speranței a încetat, din cauza dispersării prin emigrație a tinerilor coriști, Petrică a continuat să anime formații mai modeste numerice, dar pe care le-a apreciat, așa cum au fost grupul vocal feminin din Piatra Neamț, grupul de suflători de la Moldovița și grupul vocal „Emanuel” din Poieni-Solca (Suceava), realizând și înregistrări în studiourile Speranța TV.

Petrică Cosma a fost un exemplu de prietenie și de altruism, riscându-și viața pentru salvarea unui copil care încerca să traverseze în trafic. Gestul s-a soldat cu urmări pe viață. Era întotdeauna gata să ajute, ca medic, ca om de relații sau ca simplu șofer, și a iubit viața de biserică, activând și ca instructor al Școlii de Sabat.

În urma sa au rămas soția Magdi, cei doi fii, Costel și Teofil, și nepoțica Hanna. Cu durere, dar cu speranța creștină a reîntâlnirii, familia și prietenii își vor aminti mereu salutul său preferat: „Să fii iubit! Stau la aceeași adresă!”

Florin Lăiu

LUNI

01:00: Tinerețea e o artă (*Sidonia și Sorin Dinu*)
 02:30: Spune-mi cum? (*Antonia Fudulu*)
 03:00: Școala Cuvântului (*Florian Ristea*)
 03:30: Dincolo de cuvinte (*Cristina Ișvan*)
 04:00: Academica (*Emanuel Sălăgean*)
 05:00: Al 12-lea ceas (*Laurențiu Prună*)
 06:00: Convorbiri de seară (*Corina Matei*)
 07:00: Matinal (*Raluca Mateescu și Alex Badea*)
 09:00: Tinerețea e o artă (*Sidonia și Sorin Dinu*)
 10:30: Spune-mi cum? (*Antonia Fudulu*)
 11:00: Școala Cuvântului (*Florian Ristea*)
 11:30: Semne și simboluri (*Mihaela Tudor și Ștefan Bratosin*)
 12:00: Trăiește înțelept (*Cristina Ișvan*)
 13:00: Bunăstare (*Laszlo-Varga Zoltan*)
 14:00: Convorbiri de seară (*Corina Matei*)
 15:00: Dor de libertate (*Adalbert Ghejan*)
 16:00: Lecția de viață (*Mihaela Rusu*)
 17:00: Educație pentru viață (*Lavinia Ștefan*)
 18:00: Dialog (*Emil Banga*)
 18:50: Starea de bine (*Loredana Dumitrașcu*)
 19:30: Buletin informativ (*Edisa Soare Bucur*)
 19:55: Meteo
 20:00: În Obiectiv (*Lucian Cristescu*)
 21:00: Timpul Speranței (*Marius Creța*)
 21:55: Meteo
 22:00: Provocările vieții (*Adina Tomoiagă*)
 22:55: Creștinismul la minut (*Virgil Peicu*)
 23:00: Școala Cuvântului (*Florian Ristea*)
 23:30: Lumea religioasă azi (*Beatrice Lospa*)
 00:00: Educație pentru viață (*Lavinia Ștefan*)

MARȚI

01:00: În Obiectiv (*Lucian Cristescu*)
 02:30: Timpul Speranței (*Marius Creța*)
 03:00: Școala Cuvântului (*Florian Ristea*)
 03:30: Lumea religioasă azi (*Beatrice Lospa*)
 04:00: Convorbiri de seară (*Corina Matei*)
 05:00: Trăiește înțelept (*Cristina Ișvan*)
 06:00: Starea de bine (*Loredana Dumitrașcu*)
 06:40: Buletin informativ (*Edisa Soare Bucur*)
 07:00: Matinal (*Raluca Mateescu și Alex Badea*)
 09:00: În Obiectiv (*Lucian Cristescu*)
 10:00: Timpul Speranței (*Marius Creța*)
 11:00: Școala Cuvântului (*Florian Ristea*)
 11:30: Lumea religioasă azi (*Beatrice Lospa*)
 12:00: Repere (*Adrian Andrei*)
 13:00: Dialog (*Emil Banga*)
 14:00: Provocările vieții (*Adina Tomoiagă*)
 14:55: Creștinismul la minut (*Virgil Peicu*)
 15:00: Matematica cerului (*Penina Ciriș și Eduard Călugăru*)
 15:30: Pâinea cea de toate zilele (*Lucian Cristescu*)
 16:00: Trăiește înțelept (*Cristina Ișvan*)
 17:00: Educație pentru viață (*Lavinia Ștefan*)
 18:00: Dialog (*Emil Banga*)
 18:50: Starea de bine (*Loredana Dumitrașcu*)
 19:30: Buletin informativ (*Edisa Soare Bucur*)

19:55: Meteo
 20:00: În Obiectiv (*Dumitru Borțun*)
 21:00: Timpul Speranței (*Marius Creța*)
 21:55: Meteo
 22:00: Provocările vieții (*Adina Tomoiagă*)
 22:55: Creștinismul la minut (*Virgil Peicu*)
 23:00: Școala Cuvântului (*Florian Ristea*)
 23:30: Lumea religioasă azi (*Beatrice Lospa*)
 00:00: Educație pentru viață (*Lavinia Ștefan*)

MIERCURI

01:00: În Obiectiv (*Dumitru Borțun*)
 02:00: Timpul Speranței (*Marius Creța*)
 03:00: Școala Cuvântului (*Florian Ristea*)
 03:30: Lumea religioasă azi (*Beatrice Lospa*)
 04:00: Între noi fetele (*emisiune lb. spaniolă*)
 05:00: Repere (*Adrian Andrei*)
 06:00: Starea de bine (*Loredana Dumitrașcu*)
 06:40: Buletin informativ (*Edisa Soare Bucur*)
 07:00: Matinal (*Raluca Mateescu și Alex Badea*)
 09:00: În Obiectiv (*Dumitru Borțun*)
 10:00: Timpul Speranței (*Marius Creța*)
 11:00: Școala Cuvântului (*Florian Ristea*)
 11:30: Lumea religioasă azi (*Beatrice Lospa*)
 12:00: E bine să știi (*Dana Bordeianu*)
 13:00: Dialog (*Emil Banga*)
 14:00: Provocările vieții (*Adina Tomoiagă*)
 14:55: Creștinismul la minut (*Virgil Peicu*)
 15:00: Vreau să știu! (*Mihaela Rusu*)
 16:00: Repere (*Adrian Andrei*)
 17:00: Educație pentru viață (*Lavinia Ștefan*)
 18:00: Dialog (*Emil Banga*)
 18:50: Starea de bine (*Loredana Dumitrașcu*)
 19:30: Buletin informativ (*Edisa Soare Bucur*)
 19:55: Meteo
 20:00: În Obiectiv (*Cristian Măgură*)
 21:00: Timpul Speranței (*Marius Creța*)
 21:55: Meteo
 22:00: Provocările vieții (*Adina Tomoiagă*)
 22:55: Creștinismul la minut (*Virgil Peicu*)
 23:00: Școala Cuvântului (*Florian Ristea*)
 23:30: Lumea religioasă azi (*Beatrice Lospa*)
 00:00: Educație pentru viață (*Lavinia Ștefan*)

JOI

01:00: În Obiectiv (*Cristian Măgură*)
 02:00: Timpul Speranței (*Marius Creța*)
 03:00: Școala Cuvântului (*Florian Ristea*)
 03:30: Lumea religioasă azi (*Beatrice Lospa*)
 04:00: Dialog pe scara Richter (*Cristian Măgură, Lucian Cristescu*)
 05:00: E bine să știi (*Dana Bordeianu*)
 06:00: Starea de bine (*Loredana Dumitrașcu*)
 06:40: Buletin informativ (*Edisa Soare Bucur*)
 07:00: Matinal (*Raluca Mateescu și Alex Badea*)
 09:00: În Obiectiv (*Cristian Măgură*)
 10:00: Timpul Speranței (*Marius Creța*)
 11:00: Școala Cuvântului (*Florian Ristea*)

11:30: Lumea religioasă azi (*Beatrice Lospa*)
 12:00: Vremea întrebărilor (*Ioan Paicu și Marius Mitrache*)
 13:00: Dialog (*Emil Banga*)
 14:00: Provocările vieții (*Adina Tomoiagă*)
 14:55: Creștinismul la minut (*Virgil Peicu*)
 15:00: Fii sănătos! (*emisiune medicală lb. engleză*)
 16:00: E bine să știi (*Dana Bordeianu*)
 17:00: Educație pentru viață (*Lavinia Ștefan*)
 18:00: Dialog (*Emil Banga*)
 18:50: Starea de bine (*Loredana Dumitrașcu*)
 19:30: Buletin informativ (*Edisa Soare Bucur*)
 19:55: Meteo
 20:00: Ediție specială (*Tiberiu Nica*)
 21:55: Meteo
 22:00: Provocările vieții (*Adina Tomoiagă*)
 22:55: Creștinismul la minut (*Virgil Peicu*)
 23:00: Școala Cuvântului (*Florian Ristea*)
 23:30: Lumea religioasă azi (*Beatrice Lospa*)
 00:00: Educație pentru viață (*Lavinia Ștefan*)

VINERI

01:00: În Obiectiv (*Cristian Măgură*)
 02:00: Ediție specială (*Tiberiu Nica și Marius Creța*)
 03:00: Școala Cuvântului (*Florian Ristea*)
 03:30: Lumea religioasă azi (*Beatrice Lospa*)
 04:00: Sola Scriptura (*Cristian Măgură și Marius Necula*)
 05:00: Vremea întrebărilor (*Ioan Paicu și Marius Mitrache*)
 06:00: Starea de bine (*Loredana Dumitrașcu*)
 06:40: Buletin informativ (*Edisa Soare Bucur*)
 07:00: Matinal (*Raluca Mateescu și Alex Badea*)
 09:00: Ediție specială (*Tiberiu Nica și Marius Creța*)
 11:00: Școala Cuvântului (*Florian Ristea*)
 11:30: Lumea religioasă azi (*Beatrice Lospa*)
 12:00: Lecția de viață (*Mihaela Rusu*)
 13:00: Dialog (*Emil Banga*)
 14:00: Provocările vieții (*Adina Tomoiagă*)
 14:55: Creștinismul la minut (*Virgil Peicu*)
 15:00: ABC-ul sănătății (*Dinu Costin*)
 15:30: Dincolo de cuvinte (*Cristina Ișvan*)
 16:00: Vremea întrebărilor (*Ioan Paicu și Marius Mitrache*)
 17:00: Educație pentru viață (*Lavinia Ștefan*)
 18:00: Imagini de viață (*emisiune lb. maghiară*)
 19:00: Pâinea cea de toate zilele (*Lucian Cristescu*)
 19:30: Buletin ANN
 20:00: Măștile Zeilor (*Marius Necula și Valentin Dănăiață*)
 20:55: Lumini din trecut (*Adrian Neagu*)
 21:00: Jurnal de credință (*Beatrice Lospa*)
 22:00: Popas de suflet (*Flaviana Iosif*)
 22:30: Pomul Vieții
 23:00: Biserica în acțiune
 23:55: Lumini din trecut (*Adrian Neagu*)
 00:00: Educație pentru viață (*Lavinia Ștefan*)

SÂMBĂTĂ

01:00: Măștile Zeilor (*Marius Necula și Valentin Dănăiață*)
 02:00: Jurnal de credință (*Beatrice Lospa*)
 03:00: Popas de suflet (*Flaviana Iosif*)
 03:30: Pomul vieții

04:00: Loma Linda (*Valentin Dănăiață*)
 05:00: Vremea întrebărilor (*Ioan Paicu și Marius Mitrache*)
 06:00: Biserica în acțiune
 06:55: Lumini din trecut (*Adrian Neagu*)
 07:00: Buletin ANN
 07:30: Pâinea cea de toate zilele (*Lucian Cristescu*)
 08:00: Măștile zeilor (*Marius Necula și Valentin Dănăiață*)
 08:55: Lumini din trecut (*Adrian Neagu*)
 09:00: Infailibili (*Mădălin Avrămescu*)
 10:00: Jurnal de credință (*Beatrice Lospa*)
 11:00: Sola Scriptura (*Cristian Măgură și Marius Necula*)
 12:00: Străinul din Galileea (*Mihai Brașov și Lucian Cristescu*)
 13:00: Loma Linda (*Valentin Dănăiață*)
 14:00: Biserica în acțiune
 14:55: Lumini din trecut (*Adrian Neagu*)
 15:00: Din toată inima (*Penina Cîrț*)
 15:30: Speranță la orizont
 17:00: Predica de Sabat
 18:00: Bunăstare (*emisiune lb. maghiară*)
 19:00: Punctul de plecare (*Adrian Bocăneanu*)
 20:00: Dialog pe scara Richter (*Cristian Măgură, Lucian Cristescu*)
 20:55: Lumini din trecut (*Adrian Neagu*)
 21:00: Infailibili (*Mădălin Avrămescu*)
 22:00: Popas de suflet
 22:30: Pomul vieții
 23:00: Emisiune în lb. engleză
 00:00: Lecția de viață (*Mihaela Rusu*)

DUMINICĂ

01:00: Dialog pe scara Richter (*Cristian Măgură, Lucian Cristescu*)
 02:00: Infailibili (*Mădălin Avrămescu*)
 03:00: Popas de suflet
 03:30: Pomul vieții
 04:00: Punctul de plecare (*Adrian Bocăneanu*)
 05:00: Străinul din Galileea (*Mihai Brașov și Lucian Cristescu*)
 06:00: Sola Scriptura (*Cristian Măgură și Marius Necula*)
 07:00: Loma Linda (*Valentin Dănăiață*)
 08:00: Infailibili (*Mădălin Avrămescu*)
 09:00: Fii sănătos! (*emisiune medicală în lb. engleză*)
 10:00: ABC-ul sănătății (*Dinu Costin*)
 10:30: Desene animate + Echipa Știe-tot
 11:00: Vreau să știu! (*Mihaela Rusu*)
 12:00: Al 12-lea ceas (*Laurențiu Prună*)
 13:00: Bunăstare (*emisiune lb. maghiară*)
 14:00: Dor de libertate (*Adalbert Ghejan*)
 15:00: Din toată inima (*Penina Cîrț*)
 15:30: Dincolo de cuvinte (*Cristina Ișvan*)
 16:00: Străinul din Galileea (*Mihai Brașov și Lucian Cristescu*)
 17:00: Academica (*Emanuel Sălăgean*)
 18:00: Bunăstare (*emisiune lb. maghiară*)
 19:00: Convorbiri de seară (*Corina Matei*)
 20:00: Matematica cerului (*Penina Cîrț și Eduard Călugăru*)
 20:30: Semne și simboluri (*Mihaela Tudor și Ștefan Bratosin*)
 21:00: Tinerețea e o artă (*Sidonia și Sorin Dinu*)
 22:30: Spune-mi cum? (*Antonia Fudulu*)
 23:00: Școala Cuvântului (*Florian Ristea*)
 23:30: Emisiune în lb. engleză
 00:00: Vreau să știu! (*Mihaela Rusu*)

Cine sunt „Exploratorii”?

Cămăși albe, cravate galbene și o mulțime de alte culori se aliniază frumos cu zâmbetele copiilor care apar poate în fiecare an, cel puțin o dată, în fața bisericii prezentând programul din primul Sabat al lunii noiembrie, numit pe alocuri și Sabatul exploratorilor. Nu cred că te-ai întrebat cine sunt, pentru că, în spatele entuziasmului amestecat cu emoții, ai recunoscut repede chipurile copiilor, însă cu siguranță te-ai întrebat de ce se îmbracă așa și până la urmă ce însemnătate are programul acesta.

Începuturi

Dacă se știe deja foarte bine că la începuturi Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu avea un program de tineret, deoarece mulți dintre fondatorii ei, nume cu rezonanță, făceau parte din segmentul acesta de vârstă, cu timpul, tinerii bisericii au simțit nevoia să inițieze programe prin care colegii lor și cei mai mici decât ei să găsească în mijlocul bisericii îndrumarea atât de necesară în dezvoltarea caracterului. S-a ajuns astfel ca, în anul 1870, Luther Warren, care avea 14 ani, și Harry

Fenner, care avea 17 ani, să se roage cerându-I lui Dumnezeu să îi ajute să câștige și alți tineri la Hristos. Inspirați de această rugăciune, au făcut prima „gașcă” de rugăciune care a crescut, formând o grupă de băieți și fete „gata oricând” să se lase conduși de Dumnezeu.

Pentru că înființarea Cluburilor de Exploratori nu a început însă într-un singur loc, e greu să spunem unde sau cine a început această lucrare. Primul club atestat a apărut în Anaheim, California, sub conducerea lui John McKim și Willa Steen, fiind format la sfârșitul anilor 1920. Un alt an important este 1946, când John Hancock, pe atunci directorul de tineret al Conferinței California de Sud-Est, a înființat un club în Riverside, California. John a conceput și emblema triunghiulară a exploratorilor și, deși nu el conducea clubul direct, ci un student pe nume Francis Hunt, John și soția sa Helen au predat specializările specifice clubului.

De aici lucrarea s-a răspândit în toată California, iar în anul 1950 a devenit o organizație recunoscută în cadrul Bisericii Adventiste. În prezent, la nivelul bisericii sunt 36 295 de cluburi cu 1 532 553 de exploratori.

Cum au ajuns „Exploratorii” în România?

Istoria exploratorilor în România începe în luna mai a anului 1991, la Alexandria și Brașov, când Malcolm Allen, directorul general al Asociației Mondiale a Exploratorilor, a susținut câteva seminare, oferind informații despre valoarea programului. În anul 1992, la Congresul de Tineret, desfășurat la Sala Polivalentă din București, au apărut și primele uniforme, atunci când copiii de la orfelinatul Casa din Pădure, coordonați de dr. Jasmin Jacobs, au oferit surpriza serii. *Curierul Adventist* consemna pe atunci: „Se produce surpriza serii, primul Club de Exploratori adventiști «Porumbelii albaștrii» de la Mislea poartă uniforme noi și ne încântă recitând cu patos și seriozitate fragmente din Evanghelia veșnică.” Unul din seminarele susținute la acel congres de către pastorul Leon Roman purta titlul: „Cum se începe un Club Advent Explor?” Tot „ex-

ploratorii în uniformă urcă (pe scenă) în pas de manevră” salutând și la încheierea congresului. La sfârșitul lui 1992, dorința era ca în decursul următorului an să se înființeze 100 de Cluburi de Cercetași pe teritoriul României.

Anul 1993 a fost anul în care programul a prins curaj. Seminarele susținute în cadrul Festivalului de Tineret Marta '93, organizarea primei tabere de copii în munții Retezat, înființarea primului Club de Exploratori din București, în comunitatea Crinul, și trimiterea unui grup de tineri din Transilvania pentru a fi instruiți în Ungaria în cadrul unei tabere Scout au pus bazele exploratorismului din România. Astăzi, în țara noastră sunt peste 2 500 de exploratori.

Ce este Clubul Exploratorilor?

Exploratorismul este un program mondial organizat și condus de către Departamentul de Tineret al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Acesta oferă un spectru larg de activități educaționale copiilor de 10-15 ani și este sub directa supraveghere a directorilor de Tineret din Conferință/Uniune.

Mai mult decât atât însă, Clubul Exploratorilor este un grup de copii care, pe lângă preocupările școlare, sunt pasionați să cunoască și să descopere cât mai multe lucruri din mediul înconjurător, cum ar fi: plantele, animalele, rocile, fenomenele atmosferice, stelele etc., dezvoltându-și talentele și capacitățile în spirit altruist, învățând să ia decizii și să se descurce în situații dificile, învățând să-și ajute fami-

lia și să își dezvolte valorile morale, cum ar fi: cinstea, respectul, altruismul, curajul, ordinea și punctualitatea.

Exploratorismul se bazează pe premisa predării prin exemplu. La fel ca și acasă, în relația părinte-copil, în timpul activităților, copiii au posibilitatea să-și vadă instructorii ca modele spirituale și sociale, ajungând să dorească asemănarea cu aceștia. Clubul Exploratorilor oferă cadrul în care să se manifeste spiritul de aventură și de explorare existent în fiecare junior. Alegând cu grijă activitățile în aer liber, explorând natura, dezvoltând îndemnarea și vocația și îmbinând cu grijă toate acestea cu dezvoltarea spirituală, instructorii au posibilitatea de a-i ajuta pe copii să descopere caracterul lui Dumnezeu.

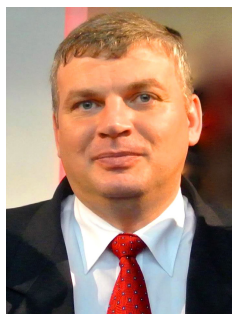
Deși Clubul Exploratorilor există în primul rând pentru adolescenți și preadolescenți, unul din scopurile de bază este și lucrarea împreună cu părinții și

cu membrii bisericii printr-o implicare activă. Astfel, prăpastia dintre generații dispare, în timp ce tinerii și adulții se închină lui Dumnezeu, lucrează și se joacă, formând o legătură durabilă.

Cum devii explorator?

Copiii din clasele V–VIII pot fi aleși pentru a deveni membri ai Clubului Exploratorilor printr-o ceremonie specială de investire. Emblema triumfiară a fost adoptată de toate țările, chiar dacă numele de „explorator” este redat diferit în alte limbi, prin traducere și echivalență locală. Membrii poartă la toate întâlnirile uniforma exploratorului, acceptată inclusiv la întâlnirea săptămânală a clubului, la expozițiile exploratorilor, în taberele lor și în Sabat dimineață la biserică, cu ocazia Zilei Exploratorului. În unele biserici, grupele sunt împărțite în Clubul Exploratorilor juniori și Clubul Exploratorilor adolescenți, iar atunci când exploratorii mai mari ajung la vârsta de 15 ani, ei pot începe pregătirea pentru a deveni instructori, înscriindu-se într-un program special organizat de conferințe – Școala de ghizi.

*Benjamin Stan,
director asociat De-
partamentul Tineret,
Uniunea de Conferințe*

Ziua Exploratorului

Începând cu anul 1946, Ziua Exploratorului este o zi deosebită în fiecare an în care Clubul Exploratorului este prezent în fața bisericii. Este o zi specială, în care atât copiii, cât și instructorii lor sunt recunoscuți, încurajați și rededicați pentru misiunea specială oferită lor de către biserică. Alegând acest Sabat pentru a serba Ziua Exploratorului, oferim tuturor celor implicați în programul Explo un sentiment de apartenență atât în biserica locală, cât și în marea familie a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Deși, în România, Ziua Exploratorului este pusă deoparte în primul Sabat al lunii noiembrie, alocarea timpului pentru această zi este mai importantă decât ziua în sine. De aceea, dacă primul Sabat al lunii este ocupat cu un alt program, sau o amânare ar fi mai eficientă, exploratorii sunt încurajați mai degrabă la serbarea acestei zile în alt Sabat decât la anularea ei.

Anul acesta, Ziua Exploratorului este inedită, deoarece exploratorii care participă au posibilitatea completării unei specializări prin care vor cunoaște lucruri interesante despre Ellen White. Partea a doua a programului, care este de obicei prezentat după-amiază în întreaga țară, va cuprinde mai multe detalii din viața mesagerului Domnului.

Vă încurajez să-i susțineți pe copiii și pe tinerii dumneavoastră să participe la Clubul de Exploratori din biserica dumneavoastră! ■

Comunitatea Sărmașu

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Sărmașu a împlinit anul acesta 105 ani de existență. Credința adventistă a fost adusă aici, în rândul coloniștilor, în noiembrie 1909, de către un evanghelist cu literatură din localitatea Sic, jud. Cluj, pe numele de Bálint Ferenc. Datorită lucrării prin literatură și a vizitelor efectuate de către pastorul Vegner Afolf, în decursul unui an au avut loc trei ocazii de botez, unde în total s-au botezat 40 de persoane, majoritatea fiind tineri, și numărul participanților care au asistat la cele trei botezuri a fost de 1 000 de persoane. Biserica din Sărmașu a fost organizată în toamna anului 1910, iar serviciile divine aveau loc în case particulare. În ciuda împotrivirilor și a persecuțiilor, biserica a crescut în timpul Primului Război Mondial, având botezuri în fiecare an. Chiar dacă au avut pierderi umane, din cauza războiului, în anul 1916 s-a reușit formarea corului, iar în anul 1922, a fanfarei. Prima casă de închinare a fost construită și inaugurată în anul 1926, cu 104 membri din opt localități.

În timpul regimului Antonescu, biserica a fost închisă, dar frățietatea a găsit întotdeauna modalitatea de a se aduna în secret în diferite lo-

curi ascunse. În timpul comunismului, numărul membrilor a crescut până a atins numărul maxim de 350 de persoane, iar datorită lucrării lui Dumnezeu, credința adventistă a fost dusă în 18 localități.

Pentru că vechea sală de cult s-a dovedit necăpătoare pentru Biserica Adventistă Bilingvă din Sărmașu, în anul 1993 s-a luat decizia construirii unui nou locaș de închinare, care să corespundă exigențelor moderne. Inaugurarea noii bisericii a avut loc în 2008. Sala principală are 500 de locuri, având un balcon cu două intrări. Clădirea mai este dotată cu patru săli anexe și cu un demisol încăpător, potrivite pentru diferitele activități specifice bisericii. Descoperirile arheologice confirmă această structură cu săli anexe ale bisericilor creștine timpurii. În prezent, biserica numără 275 de membri și a contribuit la construirea mai multor biserici adventiste din zonă. *Soli Deo Gloria.*

Pentru mai multe informații, se poate accesa site-ul comunității la adresa de internet: www.adventist-sarmasu.ro

József Veress, pastorul Bisericii Adventiste Sărmașu.

Somalia

Somalia este o țară situată în cel mai estic punct al continentului african, în așa-numitul „Corn al Africii”. Este una dintre puținele țări din Africa unde majoritatea populației vorbește aceeași limbă – somaleza. Țara s-a format în 1960, dintr-o uniune de două teritorii distincte, unul fiind colonie italiană și celălalt, protectorat britanic. Din cauza luptelor interne, țara a fost multă vreme fără Parlament și fără o autoritate centrală. Capitala țării este Mogadishu, iar populația este estimată la 10,4 milioane de locuitori. Majoritatea locuitorilor sunt organizați în clanuri și sunt de religie musulmană. Se estimează că 3/5 dintre ei duc o viață nomadă, crescând vite sau cultivând pământul.

Aproape toată populația este de religie musulmană sunită. Se estimează că populația creștină este de cel mult 1 000 de credincioși, cei mai mulți provenind din minoritatea Bantu, din sudul Africii. În afară de Catedrala Catolică din Mogadishu, care se pare că nu mai este folosită pentru activități liturgice, nu mai există nicio altă construcție de biserică pe cuprinsul țării. În

decembrie 2013, a fost dată o lege prin care s-a interzis celebrarea oricărei sărbători creștine. Pușinii creștini veniți să ajute orfanii sau persoanele defavorizate au fost deseori omorâți de către grupările islamiste pentru că nu au vrut să se convertească la islam.

Oficial, în Somalia nu există o biserică adventistă de ziua a șaptea. În ultimii ani, din cauza sărăciei extreme, mai mulți voluntari ADRA internațional s-au implicat în ajutorarea celor în nevoie. Prima misiune ADRA a început în 1992 și de atunci voluntarii au vizitat acest teritoriu regulat. Din datele oficiale, se știe că un avocat din Somalia, care studia la Frankfurt, a devenit adventist de ziua a șaptea și, după terminarea studiilor, s-a întors în țara sa, fiind singura prezență permanentă a bisericii pe acest teritoriu. Din păcate, aceasta este tot ce știm. Însă putem să facem ceva – să ne rugăm și să îi susținem pe cei care vor să lucreze aici. Dumnezeu îi iubește și pe ei.

*Adrian Neagu, șef de redacție,
Editura Viață și Sănătate.*

Răscumpărare și pocăință

Este posibil ca noi, oamenii credincioși, să fim chiar noi, cei necredincioși? În „camera de sus”, sublimul era înlocuit cu povara. „Un nor de tristețe s-a așezat asupra lor, ca un fel de presimțire a unei îngrozitoare nenorociri...”¹, iar cuvintele Hristosului insistau: „Adevărat vă spun că unul din voi Mă va vinde” (Matei 26:21). Pe fondul acestei poveri, întrebarea: „Nu cumva sunt eu, Doamne?” (Matei 26:22) a fost repetată de douăsprezece ori. Acum, tu, cel care citești, vei repeta pentru a treisprezecea oară această întrebare? Între cei doisprezece apostoli, în seara aceea, doar unul singur era sigur pe el și pe ceea ce face. Era Iuda. Ceilalți erau nesiguri, „au început să-și cerceteze inimile”², parcă totul se năruia. Tu, cel care citești, ești sigur? N-ai prefera să-ți cercetezi inima?

Când suntem preocupați de răscumpărare și pocăință, nu trebuie să luăm în calcul ceea ce face Dumnezeu, așa cum facem de obicei, ci, când ne preocupăm răscumpărarea și pocăința, trebuie să avem în vedere ceea ce face Dumnezeu în noi!

Când suntem preocupați de răscumpărare și pocăință, nu trebuie să luăm în calcul ceea ce face Dumnezeu, așa cum facem de obicei, ci, când ne preocupăm răscumpărarea și pocăința, trebuie să avem în vedere ceea ce face Dumnezeu în noi! Este vorba de ceva haric și dumnezeiesc, despre o tainică lucrare în care suntem îngemănați cu Dumnezeu. Dacă suntem „plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; șoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufași, laudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă. (Romani 1:29-31), accentul credinței noastre este pe ceea ce face Dumnezeu, nu pe ceea ce face El în noi, deoarece în noi nu a făcut nimic. Răscumpărarea și pocăința sunt acțiunile lui Dumnezeu în oameni, în noi, în tine.

În cele ce urmează, am dori să dăm răscumpărării și pocăinței sensul Sfințelor Scripturi. Hrana ta spirituală, iubite cititor, nu trebuie să fie constituită din a ști cum alții își vor pierde mântuirea, ci din a ști cum ești mântuit tu. Noi trebuie să prindem drumul duhovniciei. Pragmatismul umanismului contemporan este străin de Dumnezeu în toate formele lui, chiar și în actele de caritate și de filantropie. „Lucrurile Duhului lui Dumnezeu... trebuie judecate duhovnicește.” (1 Corinteni 2:14)

Răscumpărarea este felul în care Dumnezeu ajunge în ființa mea, felul în care Îl primesc în ființa mea și felul în care are un confort în ființa mea. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea” (Filipeni 2:13). Ceea ce trebuie să știu și trebuie să știi, în acest context, este că „ființa mea” nu e zona inefabilă, ci e zona exprimată a vorbelor mele, a gesturilor mele, a comportamentului meu, a răutății mele, a planurilor rele pe care le fac în singurătate. Aici trebuie să fie voință și înfăptuire dumnezeiască, aici discutăm răscumpărarea.

A fi răscumpărat presupune *a fi*, nu *a ști*! Acest *a fi* se constituie într-o derivare din însemnătatea declarației lui Dumnezeu despre

Sine: „Eu Sunt.” Răscumpărarea este lucrarea lui Dumnezeu, prin care pune la vedere situația mea de om mântuit, situația mea de coexistent la zona asemănării cu El, la zona părtașiei cu ceea ce este El: „El ne-a dat făgăduințele Lui nespuș de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă” (2 Petru 1:4). În acest fel, răscumpărarea deschide oportunitatea pocăinței. Răscumpărarea și pocăința își sunt replici una alteia și își sunt complementare una alteia.

Depășind răscumpărarea în pocăință, confirmăm că iubirea lui Dumnezeu și-a atins scopul. Unim în ființa noastră darul lui Dumnezeu cu disponibilitatea duhovnicească de a-l primi. Săvârșim cumva taina crucificării („Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2:20), taină în care răscumpărarea e trupul zdrobit al Fiului lui Dumnezeu, iar pocăința e ascultarea dumnezeiască a Hristosului muribund. În aceste condiții, pocăința este „înnoirea manierei de a ne raporta la Dumnezeu, la alții și la noi înșine... Pocăința nu este un acces de remușcări și de autocompătimire, ci o convertire”³, suntem altfel de oameni. Nu a plânge păcatele și a ne plânge păcatele presupune pocăință, ci a sărbători victoria asupra păcatelor, este marea pocăință în Hristos. Biruitorii fiarei și ai icoanei ei nu plâng păcatele, ci cântă biruința asupra acestora.

Pocăința, în aceeași teză cu răscumpărarea, surprinde dubla natură a ființei noastre de apartenență la Dumnezeu. Aparținem ca mădulare ale trupului lui Hristos și aparținem ca ființe create de Hristos. În calitatea de membre se oglindește originea divină a ființei noastre, iar în creația noastră e oglindită lucrarea divină. În aceste condiții, răscumpărarea confirmă originea noastră, iar pocăința, lucrarea dumnezeiască ce are loc în fiecare din noi.

Zilele fiecărui an se refugiază în sfârșitul acestuia și zilele fiecărei vieți se refugiază în îmbătrânirea acesteia. Liniștea în această dramă a păcatului, care presupune sfârșit și îmbătrânire, nu poate fi depășită prin urmașii noștri, ci prin răscumpărare și pocăință.

Argumentul mântuirii noastre nu constă în ceea ce face Isus Hristos în Sfânta Sfințelor, ci în ceea ce face Isus Hristos în noi. Din acest motiv, extazul pentru ceea ce face Isus în Sfânta

Nu a plânge păcatele și a ne plânge păcatele presupune pocăință, ci a sărbători victoria asupra păcatelor este marea pocăință în Hristos. Biruitorii fiarei și ai icoanei ei nu plâng păcatele, ci cântă biruința asupra acestora.

Sfințelor trebuie prelungit cu bucuria de a fi la dispoziția lucrărilor dumnezeiești în noi. „Sunt încredințat – notează apostolul Pavel – că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.” (Filipeni 1:6)

În concluzie, tu, preaiubitule om, oprește-te! „În inimă se târâște și înaintea duhului răutății, care sugerează gânduri și incită la fapte; de acest vâl al întunericii, de acest om vechi, trebuie să se dezbrace cei ce aleargă spre Dumnezeu, pentru a îmbrăca pe omul cel ceresc și nou, care este Hristos.”⁴ „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” (Efeseni 1:7). Fenomenul răscumpărării, așezat în Crucea dinaintea de toți vecii, confirmă că nu ai fost lepădat, doar dacă răscumpărarea este lucrată în tine. Răscumpărarea trebuie să-ți fie la fel de intimă ca propria-ți viață. În același timp, răscumpărarea își asimilează pocăința. „Enormitatea păcatului nu poate fi întrecută decât de îndurarea lui Dumnezeu.”⁵ „Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Romani 2:4). În această situație, pocăința este zona în care este articulată schimbarea vieții mele, este fenomenul de expunere al lucrărilor harurilor cerești în fața propriului meu cuget și în fața lumii universalizate. Aparținându-mi inefabilului meu sufletesc, pocăința îmi devine mai exteriorizată decât lumea înconjurătoare. Altfel spus, duc în jurul meu o lume străină de lume și intimă lui Dumnezeu. ■

Pastor conf. univ. dr.
Iacob Coman

¹ Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, Editura Viață și Sănătate, 2009, București p. 609.

² Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, Editura Viață și Sănătate, 2009, București p. 609.

³ Kallistos Ware, *Împărăția lăuntrică*, Editura Cristiana, 1996, București.

⁴ Macarie Egipteanul, *Scrieri*, Editura I.B.M. al B.O.R., 1992, București.

⁵ Claudiu Dumea, *Semnele mântuirii*, Editura A.R.C., 1996, București.

Mărturia de Sine a lui Dumnezeu în Scripturi (I)

Introducere

Pentru expunerea doctrinei despre Dumnezeu, în acest articol¹ am dat importanță maximă datelor furnizate de Scriptură. În același timp, am socotit ca un imperativ consultarea unor abordări teologice relativ recente ale problematicii doctrinei despre Dumnezeu.² Doctrina este definită în termenii unui trinitarianism care este considerat „piatra din capul unghiului” edificiului teologiei creștine (F. Schleiermacher) sau „introducerea” (*prolegomenon*) la dezvoltarea unei dogmatici creștine (K. Barth). Oricare ar fi evaluarea noastră în ce privește doctrina, realitatea este că adevărul acestei doctrine este întrețesut cu toată credința, viața și închinarea creștină, la modul general, și cu cea adventistă în special.

Elaborarea unei doctrine trinitariene și înțelegerea ei teologică este motivată de soteriologie, adică de acțiunea salvatoare al lui Dumnezeu prin și în Hristos.

Doctrina creștină despre Dumnezeu reprezintă o cristalizare și o expandare progresivă a confesiunii unității și unicității Dumnezeirii, pornind de la datele veterotestamentare ale unui monoteism israelit (Deuteronomul 6:4, *Shema* israeliană) care culminează cu mărturisirea unei înțelegeri triadice a Dumnezeirii nou-testamentare, atestate de evanghelistul Matei (28:19) și de apostolul Pavel în benedictia sa din 2 Corinteni 13:14. Cum se explică această progresie istorică și teologică a înțelegerii triadic-monoteiste a Dumnezeirii Scripturii? Din momentul în care Hristos cel înviat prin Duhul Sfânt este prezentat alături de Duhul Sfânt drept care Îl revelează pe Tatăl, confesiunea unicității și a unității divine din *Shema* (Deuteronomul 6:4) adoptă o nouă și clarificată dimensiune în mărturia neotestamentară, și anume adoptă dimensiunea Trinității în

unitate. Aceasta nu înseamnă cătuși de puțin că apostolul Pavel a elaborat o doctrină a Trinității. Noul Testament nu cunoaște o asemenea doctrină în sensul ecleziastic al termenului. Doctrina trinitariană a luat ființă în forma crezului niceean, datorită eforturilor bisericii creștine din Antichitate de a clarifica învățătura ei despre Dumnezeu, în contextul luptei cu arianismul, sabelianismul și cu alte erezii din secolele al III-lea și al IV-lea.

Așa cum este cazul cu dezvoltarea oricărei învățături creștine, elaborarea unei doctrine trinitariene și înțelegerea ei teologică este motivată de soteriologie (doctrina mântuirii), adică de acțiunea salvatoare al lui Dumnezeu prin și în Hristos. Cunoașterea lui Dumnezeu sub forma unei afirmări trinitariene a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt se bazează atât pe faptele (activitatea) lui Dumnezeu, manifestate în istoria și viața federală (din limba latină: *foedus* „legământ”) a poporului său ales, Israel (Deuteronomul 7:6-9), cât și pe lucrarea salvatoare și Persoana lui Isus Hristos cel întrupat (Marcu 10:45). De aceea, mărturisirea credinței creștine începe cu afirmarea credinței în Dumnezeul lui Israel. Acest Dumnezeu, acționând în istoria mântuirii cu brațul Său salvator și răscumpărător, S-a făcut cunoscut în chemarea patriarhilor și în eliberarea lui Israel din robia egipteană (Exodul 13:8-9). Eliberarea aceasta a creat acea matrice veterotestamentară în care învățătura monoteist-pluralistă a lui Isus capătă formă, sens și validitate prin faptul că el citează *Shema* israelită. Mărturia lui Marcu atestă importanța pe care o dă Isus cuvintelor lui Moise, când spune: „Cea dintâi este aceasta: «Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn» (Marcu 12:29).”

Monoteismul pluralist este atestat în VT atunci când unicitatea acestui Dumnezeu al lui Avraam, Isaac și Iacov – fiind afirmată în *Shema* – nu este afectată de diversitatea numelor și a conceptelor simbolice aplicate la Ființa Dum-

nezeirii. Potrivit acestor metafore, el este reprezentat deja în Vechiul Testament prin noțiunea de Cuvânt, Înțelepciune și Spirit (Proverbele 8:22-36; cf. Ioan 1:1; Isaia 63:2-3; cf. Apocalipsa 19:13; Isaia 42:1; 48:16; 63:10).

În mod similar, în NT avem bazele unei doctrine trinitariene stabilite în faptele și activitatea răscumpărătoare ale Dumnezeuului lui Israel. Aceste fapte și această activitate soteriologică capătă contur în Persoana lui Isus Hristos, precum și în primirea darului Duhului Sfânt. Învierea și înălțarea lui Isus reprezintă o nouă dimensiune în înțelegerea lui Dumnezeu, fiindcă ambele indică existența unei relații anume între Isus și acel Dumnezeu căruia i s-a adresat cu numele de *Abba*, Tată (Ioan 11:41). Relația aceasta prezintă o clară diferențiere între Isus și Tatăl. Isus Se referă la Tatăl în limbajul unei distingeri de Sine față de Tatăl, adică i se adresează Tatălui ca unei persoane distincte față de Sine. Tatăl este cel care L-a înviat și la care Se întoarce ca să stea la dreapta Lui pe tronul ceresc (Faptele 2:24, Romani 8:11, Faptele 2:32-33, Romani 8:34). În definiția lui Pavel, Isus Hristos, Domnul nostru, a fost declarat ca Fiul al lui Dumnezeu prin puterea Duhului sfințeniei, prin învierea lui din morți (Romani 1:4).³

Dar, cu toate aceste atestări antepascale și postpascale („înainte de Paște”, „după Paște”) ale evangheliilor și ale NT în general, nu avem motive să susținem că în NT avem de-a face cu o teologie trinitariană sau cu o doctrină trinitariană formal elaborată. Ceea ce putem să afirmăm însă, fără teama de a greși, este că în NT găsim bazele solide ale unui trinitarism clar.

Trei aspecte ale acestui trinitarism primar sunt importante pentru continua noastră reflecție, înțelegere și elaborare a unei doctrine trinitariene fundamentate pe Scriptură.⁴

Identificarea lui Dumnezeu cu Isus Hristos nu neagă distincția dintre Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul.

O astfel de afirmație este deplin susținută de NT și este de la sine înțeleasă, dacă luăm în considerare dovezile NT (Ioan 10:30; 14:9-10; 17:3 cf. 1 Ioan 5:20; Ioan 20:28).

Dumnezeul pe care proclamarea apostolică ni-L descoperă poate fi identificat doar prin condiționarea mutuală a celor doi denotați amintiți la punctul 1, adică Tatăl și Fiul.

Identitatea exactă a fiecăruia dintre cei doi denotați – Tatăl și Fiul – se poate cunoaște doar prin relația unuia cu celălalt (Matei 3:17).

Reprezentarea proclamării apostolice referitoare la Dumnezeire ca fiind binitariană, existând

doar ca Tată și Fiul, ar fi o învățătură nebiblică, periculoasă.

Acest al treilea punct va aborda materialul biblic despre Duhul Sfânt și va fi dezvoltat într-o subdiviziune distinctă a acestui studiu. În cele ce urmează, vom discuta doar punctele 1 și 2, după cum urmează:

Unitatea și distincția dintre Tatăl și Fiul

Importanța afirmației de la punctul 1 poate fi înțeleasă și apreciată corect doar în lumina disputelor teologice intense care au avut loc în secolele de după moartea ultimului apostol, Ioan. Ne referim aici la epoca în care biserica creștină din Est și Vest trebuia să-și clarifice limbajul folosit în crezul și doctrina trinitariană ortodoxă în relație cu cea neortodoxă modalistă. Modalismul – o erezie creștină din secolele al II-lea și al III-lea – afirma că distincția dintre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt se aplică doar la activitatea lui Dumnezeu în lume și în istorie, și nu atestă deloc o distincție inerentă și existentă în Ființa Dumnezeirii, adică distincția nu se referă la natura esențială a lui Dumnezeu, ci la „modul” de manifestare în istoria salvării al aceleiași persoane. Cu alte cuvinte, „modalismul” își capătă numele de la teza că Dumnezeu S-a făcut cunoscut în istoria lui Israel și a lumii prin „modurile” Sale de exteriorizare, rămânând unul și același în esență, în timp ce, din punct de vedere istoric, trecea dintr-un „mod” de activitate și de manifestare în altul. Natura tranzitivă a activității lui Dumnezeu în istorie și în lume se exprimă – afirmă modalistii – în debutul veterotestamentar al Tatălui, care apoi devine Fiul și în cele din urmă Duhul Sfânt.

Identificarea lui Dumnezeu cu Isus Hristos nu neagă distincția dintre Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul.

Diferențierea pe care o găsim în NT nu se referă doar la o distincție între Dumnezeu Tatăl și Hristos cel întrupat, ci într-un mod mai nuanțat, la distincția dintre Dumnezeu, ca Tatăl nostru, și Isus Hristos, ca Domnul nostru (1 Corinteni 12:5,6). Dar maniera acestei distincții nu periclitează și nu compromite monoteismul biblic atunci când se face prin folosirea numelor divine cum ar fi *Theos*, Dumnezeu Tatăl (Efeseni 4:6), și *Kyrios*, Domnul Isus Hristos (Efeseni 4:5), fi-

ecare nume indicând o denotație personală distinctă.⁵

Variatele aspecte ale hristologiei NT îl identifică în mod permanent pe Isus cu agentul prin care Dumnezeu Tatăl își realizează activitatea Sa răscumpărătoare și salvatoare (2 Corinteni 5:18-19). În această calitate și statut soteriologic, Isus este prezentat ca fiind diferit de Dumnezeu, dar, în același timp, își asumă prerogativele Mijlocitorului salvării realizate de acel Dumnezeu care activează în și prin El (1 Timotei 2:5; cf. 1 Ioan 2:1-2).

„Înaltele” hristologii ale NT, cum ar fi hristologia Înțelepciunii (începând cu 1 Corinteni 1:18.) din scrierile lui Pavel sau hristologia *Logosului* din Evanghelia după Ioan, prezintă bazele noționale și conceptuale pentru afirmarea doctrinării de mai târziu a preexistenței lui Isus Hristos. Asemenea hristologii afirmă veșnicia și divinitatea Înțelepciunii care creează cosmosul (Coloseni 1:15-20), dar a cărei existență ca Fiul-Logos precede creația (Ioan 1:1-18).

**Isus Hristos, Fiul, și Dumnezeu Tatăl,
Se află într-o anumită interdependență.
Este o interdependență în care Fiul Se supune
autorității Tatălui de bunăvoie pentru
realizarea mântuirii rasei umane (Ioan 4:34).**

Cuvântul (*logos*) în Ioan 1:1 apare în proximitatea lui Dumnezeu Tatăl: adică El este *cu* Dumnezeu (*pros ton theon*). Mai mult decât atât, El, Isus Hristos, *Logosul*, este Dumnezeu, adică posedă natură esențială divină (*theos en ho logos*). Pe baza acestei hristologii a Evangheliei după Ioan, putem afirma că atât în prologul (1:1-18) Evangheliei, cât și în discursurile „Eu Sunt” (6:35; 8:12; 10:9,11; 11:25; 14:6; 15:1) sau în mărturisirea hristologică a lui Toma: „Domnul meu și Dumnezeul meu” (20:28) sunt accentuate în egală măsură atât identitatea ontologică pe deplin divină a lui Hristos cu Dumnezeu Tatăl, cât și distincția personală dintre El și Tatăl. Isus cel din hristologia lui Ioan poate să-și afirme unitatea Sa cu Tatăl, „Eu și Tatăl una suntem” (10:30), tocmai pentru că El Se află într-o relație dialogică unică cu Acesta, așa cum atestă rugăciunea Sa de Mare-Preot din Evanghelia după Ioan, capitolul 17. Baza primirii de către Isus a slavei Tatălui cu ocazia morții Sale pascale este faptul că Isus a posedat această slavă înainte de întemeierea universului/lumii, dar El nu a deținut monopolul asupra acestei slăvi, ci o posedă într-o

relație de reciprocitate a dragostei și într-o mutuală părtășie și supunere față de Dumnezeu Tatăl (17:5).

În timp ce distincția dintre Tatăl și Fiul (Cuvântul) era un aspect care urma să devină normativă pentru discursul trinitarian de mai târziu, nu trebuie să pierdem din vedere un alt aspect al doctrinei trinitariene. Înțelegerea trinitariană a lui Dumnezeu era dependentă nu doar de o distincție intradivină, ci și de condiționarea reciprocă dintre termenii acestei distincții. Ce înseamnă această condiționare reciprocă a termenilor care definesc distincția referitoare la Trinitate? Ca să răspundem la întrebarea de mai sus, să luăm ca exemplu termenul „Tată”, *Abba*, cu referire la Dumnezeu (Ioan 11:41).⁶

Termenul devine uzual în limbajul creștinilor primari datorită faptului că acesta figura în practicile devoționale ale lui Isus, mai ales în rugăciunile Sale (Matei 6:9). O altă bază pentru folosirea de către prima generație de creștini – din secolul I d.Hr. – a termenului „Tată” cu referire la Dumnezeu a fost experiența sau dinamica relației dintre Isus și Dumnezeu; o relație pe care o putem înțelege ca fiind înrădăcinată într-o anumită experiență pe care putem să o numim „experiență *Abba*”. Experiența aceasta este inerentă funcției pe care cei doi și-au asumat-o în cadrul planului de mântuire. Experiența nu se poate explica altfel decât că cei doi care o trăiesc, adică Isus Hristos, Fiul, și Dumnezeu Tatăl, Se află într-o anumită interdependență. Este o interdependență în care Fiul Se supune autorității Tatălui de bunăvoie pentru realizarea mântuirii rasei umane (Ioan 4:34).

Așadar, „experiența relațională” a celor doi exista din veșnicii, nu pe baza „nașterii (generării) eterne” (expresie ambiguă și greșit folosită în crezul niceean) a unuia din celălalt, ci pe baza funcției sau a rolului soteriologic (salvator) stabilit din veșnicii în cadrul planului mântuirii. Rolurile lor personale și specifice în cadrul planului mântuirii puteau fi captate într-o manieră satisfăcătoare doar de termenii „Tată” (*Abba*) și „Fiu”. Acest fapt devine clar dacă ne referim la afirmația lui Isus: „Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl, și nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia Fiul vrea să i-L descopere” (Matei 11:27; Luca 10:22).⁷

Totuși, pe baza afirmațiilor din textele de mai sus, nu se poate deduce o teologie trinitariană pe deplin dezvoltată. Cu toate acestea, ceea ce se poate înțelege clar pe baza textelor este că sensul

termenului „Tată” trebuie să fie determinat în raport cu viața și activitatea lui Isus din Nazaret. El este cel întrupat în Betleem și poate fi cunoscut numai în contextul referirilor la un Dumnezeu deja descoperit (revelat) în legământul Său cu Israel. Așadar, El trebuie cunoscut drept cel care exista înainte de Betleem (Ioan 8:56-58). Cu o logică similară, se poate vorbi, bazat pe acest text, de Tatăl și de Fiul așa cum aceștia ni se descoperă în contextul economiei salvării, adică al istoriei veșniciei (1 Ioan 4:8,16) la care se face aluzie în cei doi termeni relaționali: „Tată” și „Fiu”.

Este demn de notat că pentru Părinții bisericești, mai ales pentru Atanasie (296–373 d.Hr.), chestiunea teologică a relației dintre Tatăl și Fiul a fost de o importanță majoră. De la Atanasie avem principiul potrivit căruia paternitatea lui Dumnezeu nu se realizează în relația, *per se*, dintre acesta și creația Sa (creaturile Sale). Datele scripturistice ne permit să acceptăm ideea lui Atanasie doar cu condiția adăugării unui amendament major la teza lui. În lumina datelor biblice, paternitatea lui Dumnezeu se realizează într-un mod definitiv și deplin în relația dragostei veșnic existente între toate cele trei Persoane ale Trinității (1 Ioan 4:8,16). Termenul „Fiu” aplicat lui Isus Hristos și termenul „Tată” aplicat lui Dumnezeu nu pot fi înțelese corect decât dacă sunt explicate în contextul și în cadrul planului mântuirii. Adică, relația Tată-Fiul⁸ a celor doi exprimă rolurile (funcțiile) asumate de aceștia în cadrul planului mântuirii, un plan făcut din veșniciei (Psalmii 2:6-7; cf. Proverbe 8:22-31; Efeseni 3:9; Romani 16:25).⁹

Așadar, din perspectiva planului veșnic al mântuirii, paternitatea lui Dumnezeu față de Isus se exprimă prin numele de „Tată”. Deși acest

Paternitatea lui Dumnezeu se realizează într-un mod definitiv și deplin în relația dragostei veșnic existente între toate cele trei Persoane ale Trinității (1 Ioan 4:8,16).

principiu al paternității divine este demn de toată atenția noastră atunci când elaborăm o doctrină trinitariană, el nu trebuie interpretat ca o expresie a unei subordonări în care termenul „Fiu”, aplicat celei de-a doua Persoane a Trinității, să denote inferioritatea ontologică (a fi mai puțin decât Dumnezeu) a lui Isus Hristos față de Tatăl. Subordonarea Fiului față de Tatăl a fost din veșnicie voluntară și exprimă alegerea liberă a lui Isus de a Se supune autorității Tatălui (Psalmii 40:7,8) până ce planul mântuirii va fi împlinit, iar Satana și păcatul vor fi irevocabil îndepărtați din univers. În acest sens, paternitatea lui Dumnezeu în relația Sa cu Isus Hristos este, din punct de vedere calitativ, radical diferită față de relația paternă pe care Dumnezeu Tatăl o are față de ființele create, îngeri sau oameni. Fără să negăm paternitatea lui Dumnezeu în relațiile pe care le are cu familia Sa celestă și terestră (Efeseni 3:14-15), trebuie să accentuăm caracterul inedit al paternității Sale față de Fiul Său, Isus Hristos (Ioan 1:18). Este inedit în sensul că relația Tată-Fiul indică în mod clar deplina coegalitate ontologică dintre Tatăl și Fiul, adică Isus Hristos este „deopotrivă cu Dumnezeu [Tatăl]” (Ioan 5:18).

Ca o concluzie la cele discutate mai sus, am putea spune că o perspectivă trinitariană a lui Dumnezeu ar fi subminată dacă am susține pe baza NT o viziune binitariană a lui Dumnezeu, ca Tată și Fiul. De aceea, înțelegerea corectă depinde într-o mare măsură de ce anume spun Scripturile despre Duhul Sfânt. ■

¹ Articolul de față este o adaptare după cel din cartea autorului intitulată *Dumnezeu, Scriptura și Biserica: Tratat de teologie, hristologie și spiritualitate* (București: Editura Universitară, 2013), pp. 107–120.

² Pe lângă lucrarea lui Norman R. Gulley, *Systematic Theology: God As Trinity* (Berrien Springs, Mich.: Andrews University Press, 2011), autorul a folosit intens materialul argumentativ al studiilor din cartea apărută sub îngrijirea lui Colin E. Gunton, ed., *The Cambridge Companion to Christian Doctrine* (Cambridge: Cambridge University Press, 1999) pentru a concepe această secțiune a studiului.

³ Ralph Dell Colle, „The Triune God”, *Cambridge Companion*, p. 123.

⁴ Cele trei aspecte sunt tratate pe baza *Ibid.*, pp. 123–126.

⁵ Colle, p. 123.

⁶ Toată argumentația din paragrafele anterioare urmărește linia ideatică a lui Colle, 124.

⁷ *Ibid.*

⁸ Gulley tratează în detaliu relația dintre Tatăl și Fiul în *Systematic Theology: God As Trinity*, pp. 142–162.

⁹ Colle, p. 125.

Conf. univ. dr. Zoltán Szallós-Farkas, Institutul Teologic Adventist, Cernica, România.

Să mutăm munții împreună

Nu putem să păstrăm distanța ca și când ar fi ai altora.

Nu putem să ne apropiem exagerat fără a-i respecta și a-i prețui realmente.

Aceasta a fost dintotdeauna deviza studenților AMiCUS. Încă de pe vremea când studenția nu beneficia de limbajul digital și nu era supusă atacului gigabiților, AMiCUS a visat să abordeze drumul, obstacolele, provocările cu forța grupului. „Împreună” de atunci nu era foarte diferit de cel de acum; însemna tot un loc primitiv și tineri venind de la examene; însemna

visuri din proprie inițiativă și planuri despre a depăși banalitatea și mulțumirea cu starea prezentă. Rugăciunea era la fel de sfântă și dedicată, chiar dacă în alte cuvinte; cântecul era la fel de unit și la fel de special; curajul a fost mereu neschimbat. AMiCUS a avut întotdeauna curajul de a vorbi deschis, conform crezului interior, și îndrăzneala de a vedea nuanțe acolo unde alții văd doar cenușiu sau negrul nesperanței.

Între studenți a existat în toate generațiile un fel de atelier de modele, de caractere puternice și frumoase.

Indiferent dacă vorbim despre capelă sau vacanțe petrecute împreună, indiferent dacă ne gândim la începutul sau sfârșitul de an, AMiCUS și-a fixat de fiecare dată motto-ul, a zidit un vis și o provocare. Pentru cei de pe lângă, visul poate părea utopic sau doar pretext de sărbători, dar ei chiar cred în idealuri și în realitatea de dincolo de superficial. Pentru puținele comunități ce s-au dedicat drept gazdă a studenților, ei sunt o binecuvântare, sunt lumină, sunt de neînlocuit. Pentru cei care nu au legătură cu AMiCUS, este greu de înțeles ce înseamnă tinerețe și noblețe împreună, cum arată frumusețea și curăția interioară în același tablou. Dacă vrei să privești din unghiul potrivit, atunci de jos în sus este cel mai bine.

Înainte de a ne întreba despre ce beneficii am putea avea din existența AMiCUS, trebuie să ne

răspundem ce facem pentru studenți; înainte să ne grăbim a cântări eventuale neînțelegeri care îi privesc, trebuie să avem curajul de a-i privi în ochi cu inima deschisă.

Nu putem să păstrăm distanța ca și când ar fi ai altora; nu putem să ne apropiem exagerat fără a-i respecta și a-i prețui realmente.

Un student vrea destul de puțin: să fim pentru el părintele care momentan este departe, să fim căminul pentru care nu trebuie să concureze ori să aibă emoții. El vrea să fie văzut, să conteze, să i se permită să ofere, să i se accepte contribuția și să citească în privirile celorlalți încrederea că va deveni o persoană importantă.

AMiCUS vine de la prietenia pe care o oferă Mântuitorul omului. AMiCUS duce cu gândul la sacrificiu și loialitate, manifestate de Hristos față de cei pe care a ales să-i înobileze prin viața Lui.

Este despre rugăciune dezarmantă și credință pe măsură, la fiecare examen sau obstacol academic; este despre bucuria părtășiei în fiecare clipă de răgaz și la ușa fiecărui pretext ce se arată. AMiCUS este despre seninul începutului de relație sau al căutărilor; este despre descoperiri și transformări; despre neastâmpăr de adolescent devenit matur și despre primii pași pe un drum ce nu se va mai întoarce decât ca rămășițe de gând ori recompus în formă de alt vis.

Cred că Dumnezeu Se simte excelent între studenții AMiCUS, participă la capelă, uneori vorbește, de multe ori ascultă; privește cu lumină și încredere, oferă umărul pentru confesiuni, Se lasă provocat la misiuni importante și oferă taina asemănării cu El fără nicio reținere.

Este o mândrie să fii AMiCUS? Da, este mândria că Dumnezeu chiar face totul fără egal și distinct.

Dacă este responsabilitate să fii student creștin? Da, chiar mai mult, este o onoare.

Există avantaje și există dificultăți? Există sărbători, dar și frustrări. E plin de provocări și de minuni. Este viața obișnuită a cuiva ce se autodeclară **prieten cu Isus**.

Este o extraordinar de decentă reprezentare a unui copil al lui Dumnezeu; este AMiCUS.

Fă un pas mai aproape! Împreună putem muta munții. ■

Daniel Chirileanu este directorul Departamentului Tineret din Uniunea de Conferințe.

Elisei și moaștele făcătoare de minuni

În 2 Împărați 13:20-21 citim: „Elisei a murit și a fost îngropat. În anul următor, au intrat în țară niște cete de moabiți și, pe când îngropau un om, iată că au zărit una din aceste cete și au aruncat pe omul acela în mormântul lui Elisei. Omul s-a atins de oasele lui Elisei și a înviat și s-a sculat pe picioare.”

Oare susține acest exemplu biblic ideea că Dumnezeu folosește rămășițele pământești ale sfinților pentru a transmite har prin ele, moaște care să facă minuni? Se argumentează că învierea de aici s-a produs fără intenția profetului, deci moaștele, îmbibate de har, au realizat-o. De-a lungul timpului, cultul moaștelor făcătoare de minuni a devenit pentru mulți dovada autenticității unei biserici.

Ce spune Biblia?

Un mort a fost aruncat în mormântul lui Elisei și a înviat la atingerea oaselor lui – doar atât, fără alte detalii. Remarcăm faptul că nici voința lui Elisei nu a fost implicată, dar nici credința mortului înviat. Astfel, minunea este înfăptuită la inițiativa lui Dumnezeu, și nu a altcuiva.

În toată Biblia nu mai întâlnim situații similare: nu ni se spune că oasele lui Elisei ar fi făcut și alte minuni, nici că mormântul lui Elisei ar fi devenit loc de pelerinaj. Pentru că Scriptura nu argumentează și nu comentează acest incident în favoarea minunilor făcute prin moaște, nu putem susține că teologia cultului moaștelor, cu pelerinaj, venerare și închinare înaintea lor, este biblică. Scriptura vorbește doar de o înviere, dar nimic altceva în plus. Nu se poate face o teologie complexă, argumentând cu un singur verset.

Tăcerea Bibliei și a tradiției primare în legătură cu cei considerați sfinți, dar care au murit, este remarcabilă în comparație cu tendința medievală de mai târziu de a glorifica moartea oamenilor remarcabili ai bisericii. Abia după perioada apostolilor se generalizează cultul moaștelor și, la Sinodul al VII-lea ecumenic, din 787, se inter-

zice sfințirea bisericilor fără sfinte moaște puse în masa altarului și în antimis.

Ideea transmiterii harului prin moaște poate fi argumentată doar de o altă idee, tot nebiblică, și anume nemurirea naturală a sufletului.

Minunile pot fi autentice, dar și derutante (Matei 24:24); de aceea, în sine, ele nu pot certifica autenticitatea unei biserici. Aceasta o realizează adevărul sfinților (Ioan 17:17). Orice practică, inclusiv realizarea minunilor, trebuie să fie în armonie cu adevărul biblic sfinților. Ori adorarea, închinarea și slujirea moaștelor nu se găsesc în Biblie, ci, din contră, închinarea la orice altceva în afara lui Dumnezeu este interzisă prin poruncă divină: „Să nu-ți faci chip cioplit. (...) Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești” (Exodul 20:4-5).

Semnificația pasajului din 2 Împărați 13 nu este inaugurarea teologiei moaștelor, ci reabilitarea lucrării profetice a lui Elisei. Slujirea sa profetică a debutat în umbra ridicării la cer a lui Ilie. Elisei era batjocorit pentru că nu s-a suit și el la cer, așa cum strigau adolescenții obraznici: „Suie-te, pleșuvule! Suie-te, pleșuvule!” (2 Împărați 2:23). Elisei a îmbătrânit, s-a îmbolnăvit și a murit neputincios. Ultimul act realizat prin Elisei a fost învierea descrisă în 2 Împărați 13. Astfel, Dumnezeu restabilește onoarea lui Elisei și mărturisește că misiunea lui profetică trebuia să dea viață națiunii, fiind la fel de importantă ca cea a lui Ilie și a altor proroci.

Concluzie

Nicăieri în Scriptură nu citim despre vreo situație în care venerarea unor oameni sau a rămășițelor lor pământești să fie recunoscută sau recomandată de Biblie. Venerarea morților, pelerinajele și slujirea moaștelor sunt practici pe care Biblia nu le conține și seamănă mai mult cu superstițiile închinării păgâne decât cu orice model întâlnit în Scriptură. ■

Ideea transmiterii harului prin moaște poate fi argumentată doar de o altă idee, tot nebiblică, și anume nemurirea naturală a sufletului.

Gabriel Ișvan, directorul Departamentului Libertate Religioasă și Comunicare, Conferința Muntenia.

Raportul secretarului

Situația statistică a membrilor

La 1 octombrie 2015, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România, cu cei 66 117 membri ai săi, reprezintă 37% din Diviziunea Inter-Europeană.

La nivel mondial, la începutul anului 2015, numărul adventiștilor era 18 479 257.

Îi mulțumim Domnului pentru cele 1 283 de persoane intrate prin botez și mărturisire de credință, în perioada 1 ianuarie–30 septembrie 2015, cu nădejdea că la finele anului, totalul persoanelor intrate în biserică va depăși cifra de 1 496, numărul persoanelor care s-au alăturat bisericii anul trecut.

Tabel nr. 1 – Situație statistică membri 1 ianuarie–30 septembrie 2015

Conferință	Nr. membri 1 ian. 2015	INTRĂRI			IEȘIRI					Nr. membri 30 sept. 2015	Diferențe
		Botez + mărt.	Scris. rec.	Ajustări	Scris. rec.	Deces	Excludere	Disparație	Ajustări		
Banat	6 847	137	61	25	63	60	22	21	94	6 810	- 37
Moldova	12 772	286	121	0	292	219	53	0	0	12 615	- 157
Muntenia	18 511	291	194	3	130	201	85	23	0	18 560	+ 49
Oltenia	11 237	199	60	39	98	185	42	1	86	11 123	- 114
Transilvania Nord	7 722	98	67	0	97	90	22	0	0	7 678	- 44
Transilvania Sud	9 296	272	76	0	68	112	43	5	85	9 331	+ 35
Total	66 385	1 283	579	67	748	867	267	50	265	66 117	- 268

Privind la datele din tabelul de mai sus, dorim să ne oprim la câteva cifre:

Excluderi: 267. A-i retrage cuiva calitatea de membru al bisericii, trupul lui Hristos, este măsura extremă de disciplinare ce poate fi administrată de către biserică. Într-un studiu realizat de Southern University's School of Business, SUA, 2011, Lisa Goolsby declară că 49% dintre cei care părăsesc biserică își exprimă nemulțumirea față de doctrine, iar 38% reclamă relații interpersonale deficitare sau alte motive.

Vestea bună este că 46% dintre cei care au plecat din biserică au declarat că ar încerca să intre din nou în Biserica Adventistă. Suntem chemați să dezvoltăm mai departe relații cu acele persoane care părăsesc biserică. Abordări de genul: Renunțare la defensivă și îmbrățișarea dialogului respectuos, bazat pe argumente, o exegeză sănătoasă, nu răspunsuri tipizate, renunțarea la mituri și înțelegeri tradiționale greșite și, nu în cele din urmă, respect

pentru cei care pleacă din motive de conștiință, pot ajuta ca reîntoarcerea în biserică să fie mai ușor de realizat.

Ajustări: + 67/ - 265. Odată cu introducerea datelor în noul program de secretariat EMUNA, pe de o parte, au fost descoperite persoane care nu se regăseau în registrul bisericii, iar pe de altă parte, multe persoane în dreptul cărora nu au fost aduse anumite modificări apărute. La începutul anului 2016, ne propunem ca EMUNA să funcționeze la nivel național, oferind o oglindă a situației membrilor, generând statistici care să fie de un real ajutor pentru proiectele de misiune care vor urma.

Dacă zăbovim la trimestrul al III-lea al anului 2015, remarcăm faptul că, la nivelul diviziunii, au fost botezate 1 215 persoane, dintre care 43%, adică 519 persoane, au fost botezate în România. La nivel local, remarcăm numărul persoanelor botezate în Conferința Moldova (159), Conferința Muntenia (125) și Conferința Oltenia (101).

Situația personalului angajat

Instituția	Pastori hirotoniți	Pastori stagiași-asistenți	Personal TESA	Personal activ	Pastori pensionari
Uniunea Română	25		239	264	69
Banat	41	5	10	56	
Moldova	56	15	9	80	
Muntenia	87	16	27	130	
Oltenia	56	5	13	74	
Trans. Nord	31	9	7	47	
Trans. Sud	44	9	8	61	
Total	340	59	313	712	69

A-ți desfășura activitatea într-o instituție a bisericii este un mare har. Trebuie să recunoaștem, și nu doar în anul unității, că biserica are nevoie de aportul și contribuția fiecăruia.

Cu toate acestea, misiunea la care suntem chemați include principiul celor 3C: **caracter, colaborare, competență** – care rămâne o normă pentru

toți angajații bisericii. **Caracterul** este primordial, **colaborarea** întărește relațiile și aduce unitatea.

Credem că nu doar societatea, ci chiar Dumnezeu caută calitatea, iar sfatul înțeleptului, din Ecclésiastul 9:10, este potrivit: „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea” (**competența**).

Concluzii

Obiectivul anului misionar 2015–2016 este ca, în perioada noiembrie–martie, peste 10 000 de oameni să participe la un seminar de cămin. Credem în activitate integrată. Dacă ești un membru sau un angajat al bisericii, care vrei să faci parte din echipa de slujire, ridică privirea și uită-te dincolo de gardul neputinței și vei vedea oameni și mâini do-

ritoare să slujească alături de tine. Doar împreună, soț și soție, putem face din propria casă un colț de cer! Doar împreună, familie, colegi, prieteni, putem duce bisericilor un suflu nou pentru slujire. Doar împreună, pastori și laici, vom reuși să-L ducem pe Isus în casele celor pentru care Tatăl cereșc a pregătit Împărăția. ■

Raportul trezorerului

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.”
(Matei 24:14)

Suntem recunoscători bunului Dumnezeu pentru binecuvântările primite în acest an și pentru minunile pe care le-a făcut pentru biserica Sa. Am avut libertate și au existat resurse pentru ca lucrarea care ne-a fost încredințată aici, pe pământ, să continue.

Orice buget înseamnă o privire în viitor. Pentru noi, înseamnă a planifica și a hotărî modul în care Evanghelia

să ajungă la oameni, pregătindu-i astfel pentru revenirea Domnului Isus.

În tabelul următor, este prezentată situația veniturilor la capitolul zecime pe fiecare Conferință din Uniunea Română, în perioada ianuarie–septembrie 2015, în comparație cu aceeași perioadă a anului 2014.

CONFERINȚA	curs 2015*				curs 2014*				rata inflației*	
	4.44				4.45				1.07	
	2015		2014		2015 / 2014					
ZECIME	medie an		ZECIME		medie an		CREȘTERE			
	RON	EUR	RON	EUR	RON	EUR	%	%		
							actualizată			
BANAT	4 165 463	938 167	612	138	4 170 715	937 239	611	137	99.9%	98.8%
MOLDOVA	8 372 158	1 885 621	664	149	8 126 409	1 826 159	634	142	103.0%	101.9%
MUNTENIA	12 370 903	2 786 239	667	150	12 732 537	2 861 244	684	154	97.2%	96.1%
OLTENIA	6 010 468	1 353 709	540	122	6 066 324	1 363 219	539	121	99.1%	98.0%
TRANS. NORD	4 000 012	900 904	521	117	3 724 596	836 988	482	108	107.4%	106.2%
TRANS. SUD	6 558 181	1 477 068	703	158	5 415 173	1 216 893	582	131	121.1%	119.8%
TOTAL	41 477 185	9 341 708	627	141	40 235 754	9 041 742	605	136	103.1%	102.0%

*Potrivit www.bnr.ro

Procentul de creștere a zecimii totale pe Uniune în anul 2015 (ianuarie–septembrie) față de aceeași perioadă a anului trecut este de 3,1%. Ca sumă absolută, zecimea a crescut cu 124,145 lei. Dacă se ia în considerare efectul inflației de 1,07%, se înregistrează o creștere cu 2% a zecimii în anul 2015 față de 2014.

În această perioadă, moneda națională a avut un curs care a fluctuat puțin față de euro, media acestuia fiind de 4,44 lei/1 euro. Zecimea în valută a crescut cu 299,966 euro (în procent de 3,32%) față de anul precedent.

Darul Școlii de Sabat se ridică la suma de 1 968 385 lei la data de 30 septembrie 2015, având o scădere brută de 2,066 lei (în procent de 0,10%) față de aceeași perioadă a anului 2014.

Se observă o creștere a zecimilor și o stagnare a darurilor Școlii de Sabat în anul 2015 față de aceeași perioadă

a anului trecut, însă numărul de membri a scăzut cu 440 de persoane în aceeași perioadă, ajungând la 66 117 de membri la data de 30 septembrie 2015.

Dintre proiectele dezvoltate în cadrul bisericii, cea mai mare provocare o reprezintă în continuare Centrul Media Adventist. În perioada ianuarie–septembrie 2015, Uniunea de Conferințe a susținut financiar Centrul Media Adventist cu suma de 3 365 000 lei din care, suma de 306 855 lei a fost acoperită de Conferințe pentru Radio Vocea Speranței. Această sumă a fost înregistrată în afara donațiilor oferite direct Centrului Media Adventist.

Apreciem atât credințioșia membrilor în oferirea zecimilor și darurilor, cât și implicarea lor în misiunea încredințată de Domnul Isus. Dorința noastră este ca vestea bună a mântuirii să ajungă la toți oamenii și Isus Hristos să vină cât mai curând! ■

Ziua și ceasul marelui advent (I)

Cercetarea lucrurilor ascunse este o măreție regească, asemenea cu vânătoarea și războiul. Dar slava lui Dumnezeu stă nu doar în descoperirea, ci și în ascunderea multor taine care ne incită curiozitatea (Proverbele 25:2). Nicio generație nu a fost ocolită de tentația calculării timpului revenirii lui Isus. Ultimele două secole au fost bântuite de această sublimă neliniște. Înainte de William Miller și după el, credincioșii au fost preocupați de misterul ultimei zile a lumii.

Modelul millerit

În afară de perioada profetică din Daniel 8:14, al cărei calcul îl păstrăm, William Miller avea o impresiionantă baterie de timpuri, reale și imaginare, care se încheiau miraculos în 1843/1844:

- cele șapte timpuri (= 2 520 ani) din Daniel 4:25;
- cele șapte „timpuri” (*times* = „ori”) din Leviticul 26:18, începând la aceeași dată;
- cele 50 de jubilee (49×50, un jubileu de jubilee), deduse speculativ din Leviticul 25:8-13 și totalizând 2 450 ani de la exilul babilonian, datat de el în anul 607 î.Hr.;
- cele două zile din Osea 6:1-3 și Luca 13:32 interpretate ca milenii (cf. 2 Petru 3:8), adică 2 000 de ani calculați de la 158 î.Hr., când evreii au făcut alianță cu romanii (cf. 1 Macabei 8-9), care sunt constituiți din cei 666 de ani ai „necurmatei” (Roma păgână), din Daniel și din Apocalipsa 13, până la anul 508; la care adăuga cei 1 335 de ani ai „urâciunii pustiirii” (dominația anticristului papal) din Daniel 12:12;
- cei 6 000 de ani de la facerea lumii (calculată la anul 4157 î.Hr.), care se încheiau de asemenea în 1843.

Miller însă nu calculase „ziua și ora”, bine știind că pe aceea Tatăl le păstrează sub stăpânirea Sa, fiindu-I ascunse chiar și Fiului (Matei 24:36; Faptele 1:7). Miller aproximase doar anul: în jurul lui 1843, o fixare care, după înțelegerea sa, era legitimă. Mai apoi a specificat: între aprilie 1843 și aprilie 1844.

Când Domnul nu a venit în aprilie, Miller și-a recunoscut public eroarea și a încetat să mai fixeze date. Dar odată pus în mișcare, curentul avea să-l antreneze în acceptarea unei noi date, pe care o fixase Samuel Snow: 22 octombrie. Cu puțin timp înainte de această dată, Miller a acceptat-o cu toată inima, pentru a fi în curând dezamăgit și a face din nou o mărturisire publică, a unei noi erori.

Un nărav moștenit

Au trecut peste 170 de ani de așteptare adventistă și de noi provocări. Jurământul lui Mihail din Apocalipsa 10:6 (cf. Daniel 12:6-12) ne-a asigurat că, după încheierea „vremilor” profetice ale lui Daniel, nu va mai fi nicio altă *vreme*.¹ Orice

fixare de date după 1843/1844 este un simplu joc de noroc. Avertizările repetate ale Spiritului Profeției merită luate în considerație:²

- » Cu cât se fixează mai des câte o nouă dată a celei de a doua veniri a Domnului Isus și cu cât mai larg este răspândită o asemenea învățătură, cu atât mai bine corespunde scopurilor lui Satana [...] Cei care persistă în această eroare vor ajunge să fixeze în cele din urmă o dată foarte îndepărtată, în viitor, pentru venirea lui Hristos.”
- » Domnul mi-a arătat că solia aceasta trebuie să înainteze și că niciodată nu trebuie să mai depindă de o dată profetică. [...] Am văzut că unii provoacă o mare senzație prin predicarea unui timp definit. Dar solia îngerului al treilea poate sta pe temelie ei, nu are nevoie de un timp fixat pentru a o întări.”
- » Am văzut că adventiștii de ziua întâi fixează timpul venirii și că unii dintre ai noștri raportează totul la timpul pe care l-au fixat pentru toamna care vine, făcându-și calculele și împrăștiindu-și proprietățile în vederea aceluși timp. Acest lucru este greșit. [...]
- » Dar nimeni nu va fi în stare să prevadă exact când va veni acel timp, pentru că «ziua aceea și ceasul acela nu le știe niciun om.» Nu veți putea spune că El va veni într-un an, în doi ani sau cinci ani și nici nu puteți amâna venirea Lui, declarând că nu va putea fi în zece sau douăzeci de ani. [...] Nu vom putea ști timpul hotărât fie pentru revărsarea Duhului Sfânt, fie pentru venirea lui Hristos. [...] Dumnezeu nu dă niciunui om mesajul că până la încheierea istoriei acestui pământ vor fi cinci ani, zece ani sau douăzeci de ani.”
- » Înțeleg că fratele [E. P.] Daniels³ a stabilit timpul, declarând că Domnul va veni în cinci ani. Sper să nu se lățească impresia aceasta că noi suntem fixatori de timp. Să nu se facă asemenea remarci. Ele nu fac niciun bine. Nu căutați să realizați o trezire spirituală pe un asemenea temei, ci fiți precauți în orice cuvânt rostit, pentru ca nu cumva cuvintele voastre să fie luate de fanatici, care să producă senzație, spre întristarea Duhului Domnului.”
- » Întotdeauna vor exista în biserică mișcări false, produse de persoane care pretind că sunt conduse de Dumnezeu — oameni care aleargă înainte de a fi trimiși și care vor anunța data împlinirii unei profeții neîmplinite.”
- » Oamenii aceia pretindeau că au o mare lumină, că încheierea timpului de har va avea loc în octombrie 1884. Am declarat public că Domnul a găsit cu cale să-mi arate că în solia dată de Dumnezeu de la 1888 nu există niciun timp definit.”

¹ A se vedea *Biblia Ortodoxă*, orice ediție („că timp nu va mai fi”); *Biblia Nitzulescu*, București 1921 („că nu va mai fi timp”).

² Ellen White, *Spirit of Prophecy*, vol. 4:290; *Letters and Manuscripts* vol. 1:286-87; *The Review and Herald*, Mar. 22, 1892; Nov. 27, 1900; *Evangelism*, 221; *Last Day Events*, 34-35; *Selected Messages*, vol. 2:73, 84.

³ A nu se confunda cu fostul președinte A. G. Daniells.

⁴ Cf. *Early Christian Writings*: www.earlychristianwritings.com/churchfathers.html.

⁵ Cf. *Talmud Bavli*, Sanhedrin 97a.

⁶ Cf. G. Bradford, *More than a Prophet*, 2006:170, www.sdanet.org/atissue/books/bradford/prophet-19.htm.

În ciuda acestor avertizări repetate, istoria noastră adventistă nu a fost cruțată de năravul cioplirii de date profetice senzaționale cu privire la viitor. În mod oficial, biserica nu a fixat și, din principiu, nu recunoaște o dată prestabilită a Adventului, deși diferiți credincioși, unii chiar proeminenți, au rămas setați pe această aritmetică distractivă.

După 1844, unii spuneau că la acea dată s-a închis ușa harului, iar Adventul va avea loc după șapte ani (în 1851, potrivit cu stropirea de șapte ori din Leviticul 16:14,19!). Mai târziu, alții au prevăzut că totul se va sfârși în 1884, când se vor împlini 40 de ani, în analogie cu anii peregrinării lui Israel prin pustiu. La fel, pe vremea bunicilor mei s-au găsit analogii plauzibile pentru sfârșitul lumii în 1914, la 70 de ani după 1844 (cf. Ieremia 25:12), când numărul total al adventiștilor se apropia de 144 000. Iar când eram copil, auzeam vorbindu-se că sfârșitul ar putea cădea peste noi în anul 1964, când se împlineau 120 de ani de grație dinaintea sosirii potopului (cf. Geneza 6:3). Dar au trecut de atunci peste 50 de ani de grație.

Sfârșitul celor 6 000 de ani

O pseudoprofeție care îi chinuie pe mulți cu exerciții de adunare și scădere este aceea că sfârșitul trebuie să vină la împlinirea a șase mii de ani de la facerea lumii, în analogie cu cele șase zile de lucru ale săptămânii și cu cei șase ani de cultivare a pământului, până la anul sabatic al eliberării (cf. Leviticul 25:3-4; Deuteronomul 15:12), după care urmează mileniul Apocalipsei, Împărăția lui Hristos. Dar de ce nu am lua ca model cei 49 de ani de înstrăinare, urmați de al 50-lea an (jubileul), al restituției complete (Leviticul 25:8-13)?

Teoria celor 6 000 de ani nu este învățată explicit în Scriptură, nici nu a fost inspirată vreunui profet, ci este de origine speculativă, numerologică, sugerând că, în ce privește planurile lui Dumnezeu cu lumea noastră, El ar fi interesat mai degrabă de un număr rotund și simbolic decât de mântuirea sufletelor (cf. 2 Petru 3:9).

Prima scriere creștină care susține cu argumente alegorice și mistice teoria celor 6 000 de ani este Epistola lui Barnaba (15:4),⁴ scrisă după anul 100 al erei creștine. Ea i-a influențat pe mulți scriitori creștini din secolele următoare. Dar teoria aceasta pare să vină de la evrei, deoarece se întâlnește în discuțiile rabinice din Talmud.⁵

Potrivit cronologiilor pe care se întemeiază Septuaginta, facerea lumii ar fi avut loc cu circa 5 500 de ani înainte de Hristos. Prin urmare, cei 6 000 de ani ai scenariului speculativ-mistic s-au împlinit cu peste 1 500 de ani în urmă.

Dacă preferăm să ne orientăm după era creației, care este specifică evreilor, fiind calculată de Maimonide cu peste opt secole în urmă, anul 2015 al erei creștine ar corespunde cu AM 5776 (de la creație). Astfel, socotitorii mai nerăbdători ar avea de așteptat peste 220 de ani. Calculul lui Maimonide însă este defectuos, deoarece, după cronologia din textul ebraic tradițional, reflectată în toate traducerile biblice evanghelice (inclusiv Biblia Cornilescu), s-au împlinit deja circa

6 130 ani de la facerea lumii. Iată cum ajungem la acest total: După 1 Împărați 6:1 – construcția templului în al șaptelea an al lui Solomon (calculat de cei mai buni cronologi în 966 î.Hr.) –, trecuseră 480 ani de la Exod, care a avut loc astfel pe la anul 1445 î.Hr. La acest număr, adăugăm următoarele:

- Timpul rezidenței lui Israel în Egipt (Exodul 12:40-41) 1445+430, cu intrarea familiei lui Israel în Egipt la anul 1875 î.Hr.
- Vârstele patriarhilor, stabilind astfel anul nașterii fiecăruia: Iacov, după Geneza 47:9 (1875+130) în anul 2005 î.Hr.; Isaac, după Geneza 25:26 (2005+60) la 2065 î.Hr.; Avraam, după Geneza 21:5 (2065+100) la 2165 î.Hr.; Terah, după Geneza 11:32 (2165+70) la 2235 î.Hr.; ceilalți patriarhi, mergând înapoi până la potop, după Geneza 11:10-24 (2235+29+30+32+30+34+30+35+2), care ar fi avut loc pe la anul 2457 î.Hr. Adăugând și datele genealogice din Geneza 5:3-32 (2457+1656), ajungem la 4113 î.Hr., ca an al nașterii lumii (AM – *anno mundi*).

Se aduce adesea argumentul că Ellen White folosea expresii ca „patru mii de ani de păcat” (DA 48, 117) sau „timp de șase mii de ani” (GC 656, 659, 673). Dar ea nu primise informații de acest fel prin viziune, nici nu proveneau dintr-un studiu cronologic personal, ci erau citite direct în Biblia engleză tradițională (KJV), care pe vremea aceea avea notate pe margini datele istorice ale evenimentelor descrise, după calculele faimosului episcop calvinist irlandez, James Ussher. De exemplu, în dreptul textului din Geneza 1:2, era precizat anul 4004 î.Hr., prima zi a lumii începând în noaptea de sâmbătă, 22 octombrie.

Ellen White a folosit aceste date ca referiri generale, potrivit cu specificul lor (numere rotunde), fără a pretinde exactitate. William White, fiul și secretarul ei, a declarat:

„Privitor la scrierile mamei și la folosirea lor ca autoritate în domeniul istoriei și al cronologiei, mama nu a dorit niciodată ca frații noștri să ia scrierile ei ca autoritate în detalii de istorie sau în ce privește datele istorice.”⁶

Mai mult, dacă știm că în Septuaginta datele genealogilor din Geneza 5 și 11 sunt sigur falsificate, nu putem să ne formăm certitudini cronologice absolute nici pe temeiul textului tradițional ebraic, pentru a reconstitui cronologia exactă a primelor ere ale lumii. Avem uneori date contradictorii sau foarte dificil de armonizat în secțiunile mai recente ale istoriei biblice și, cu atât mai mult, nu putem fi dogmatici cu privire la cronologia din Geneza 5 și 11, care pare să fie schematizată artificial: Avem câte 10 patriarhi în fiecare listă, așa cum în Matei 1 avem 14+14+14 generații (realizate din condei, prin excluderea multor generații), și așa cum în Luca 3 avem 77 de nume, de la Isus la Adam. ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie.

Undeva în Africa (II)

Reîntâlnire. Reîntoarcere. Revedere.

Începutul celei de-a doua călătorii spre Africa, Burundi. Un alt ecou, însă unul spre interior, alcătuit din cuvinte prinse într-o horă ce își află sensul jocului doar în mine. Un ecou ce nu-și mai găsește ziduri de care să se lovească spre renaștere nici înspre nord, nici înspre sud, în afară, deșirându-se neînțeleș.

Cunoscutul reîntâlnit pare să ia forme diferite. Reîntoarcerea caută punctul de intersecție din trecut. Revederea, punctul de intersecție înspre viitor.

Pașii îmi străbat același praf burundez, ochii îmi văd micimea acelorași case, negrul neschimbat al pielii și lumina perpetuă a privirii. Deși timpul african se măsoară cu aceleași dilatări, iar gălăgia dezordonată a inimilor ascunde aceeași suferință, piciorul meu n-a mai pășit pe drumul înfiorării frivole al novicelui, ci pe drumul noduros al celui care învață statornicia alegerilor timpurii.

A doua călătorie în Africa trece dincolo de profanul lumii tactile. Nu mai este important și surprinzător ce vezi, guști, miroși sau auzi. „Negrul” continentului negru are altă nuanță. Una ce-și găsește geneza undeva aproape de facerea lumii. O nuanță a negrului ce trece de la profanul lumii tactile la profanul lumii nevăzute, spirituale. Culoarea, gustul, mirosul, sunetul Africii ascund căi întortocheate ale unui drum ce pornește din Dumnezeu, dar sfârșește într-o dimensiune inferioară.

Granițele acestei țări par să fie la fel de strâmte ca ale sufletelor ce o locuiesc. Însă nu doar îngustimea surprinde, ci și înălțimea lor, înălțimea zidurilor ce ascund frumusețea, păcatul și foamea. Războiul ocupă și el o mare parte a sufletului burundez. Pacea pare să fie mai greu de trăit când singura realitate cunoscută este conflictul. Managerierea actului de violență, a dezordinii, a fricii, a răului, pare să fie mai familiară acestui popor. Deși contradictorie logicii, obișnuința conduce rațiunea.

Mai este și foamea, foamea cronică, insistentă, dureroasă, hipoglicemiantă. Starea aceea când ți se ia demnitatea de a fi OM, dar îți păstrezi instinctul de a fi CREATURĂ. Obraz fără bula lui Bishat, sân uscat de mamă oboșită, subnutriția zdrențuită. Există o stare a omului care nu are nume. O trecere dincolo de limita suportabilului, când supraviețuirea ocluzează umanitatea. O stare a omului pe care Biblia o pune sub umbra blestemului, atunci când mama își mănâncă copilul de foame. Fără a aduce în discuție canibalismul, ignorarea suferinței celui de lângă tine atunci când propria suferință te copleșește exclude actul condamnării.

Despre ei

Mama Delissei a bătut la ușă spunând: „Am auzit că în această casă copiii sunt fericiți. Am adus-o și eu pe fetița mea.” Copiii cu malnutriție poartă o durere pe care numai un suferind de foame o poate înțelege. Citești în ochii lor un fel de cedare în fața morții, un fel de înțelepciune a înfrângerii, o semeție a predării armelor, o stingere domoală care pierde viața înainte ca moartea să vină.

În Burundi, fericirea copiilor malnutriți se măsoară altfel. Are altă lungime, înălțime, adâncime, luând forma unei farfurii cu mâncare.

În 2014, vă invităm să porniți cu mine pe calea „acelui Isus nobil, curajos, boieresc, darnic până la sfidarea legilor firești”. Începuturile au fost marcate

de salvarea lui Jules, copilul care se lupta cu moartea. A urmat Flery, copilul care se „juca cu muștele”. Gestul plin de noblețe și dărnicie a continuat prin oferirea încrederii și sprijinului nostru financiar localnicului burundez, Jean Marie Kubwimana, care, punându-și viața în scopul salvării copiilor suferinzi de foame, a ridicat o casă ca loc de desfășurare a misiunii încredințate lui.

Au urmat și alți copii care și-au regăsit zâmbetul și speranța. În drumul nostru, am întâlnit și îngeri, și demoni, și oameni cu inima mare, și oameni chirciți. Unii ne-au spus că, în Buraniro L-au întâlnit pe Isus, alții ne-au ignorat, alții ne-au binecuvântat.

Sacralizarea suferinței

Există o sacralitate a suferinței, a mizeriei, a durerii. Prin concluderea că suferința urmează păcatului, aș îndrăzni să spun că există o sacralitate a păcatului, a luptei de ieșire din profan, a îndumnezeirii. La celălalt capăt, suferința umilește, păcatul profanează, îndumnezeirea fiind înlocuită de dezumanizare.

Africanii burundezi își duc existența între sacralizarea și profanarea suferinței, între îndumnezeire și dezumanizare. Mîntea și sufletul burundezilor poartă inflexiuni surprinzătoare între alb și negru. Atunci când întâlnești albul burundez, rămâi fascinat! Acesta este născut din însăși plămădeala divină, învăluit în durere, nepământean prin forța ce o emană, cu sclipiri angelice ce pornesc dinspre el. Nimic din societatea în care trăiește, nimic din istoria personală purtată ca pe o povară sau istoria colectivă încrustată ca o pecete, nu îi dă startul pozitiv înspre îndumnezeire.

Creștinismul poartă în el un fel de duritate, o luciditate tăioasă. Dumnezeu ne iubește cu o dragoste care și mângâie, și rănește. Ni se cere să ignorăm realitatea pentru o viziune „oarbă”, să credem necrezutul, să răbdăm insuportabilul, să sperăm împotriva oricărei speranțe. Ni se cere să-L urmăm pe Isus, pe Cel care a fost zdrobit prin suferință, să luptăm, să asudăm, să lovim cu pumnul, pentru a ne spune că mântuirea ni se oferă în dar. Pe noi, oamenii, Dumnezeu ne iubește cu o dragoste care și mângâie, și rănește.

Iată o altă cale pe care vă invit să mergeți: calea rugăciunii, a răbdării, a statorniciei. Vă invit să continuați să ne stați alături pentru ca, în final, să putem spune toți împreună cu apostolul Pavel: „M-am luptat lupta cea bună..., de acum mă așteaptă cununa vieții!” ■

Codul matematic

În tabelul de mai jos, vei găsi o operație matematică și un grup de litere. Pune grupurile de litere, în ordinea găsită, de la operațiile cu rezultatul 4 și 9, în spațiile de mai jos. Celelalte grupuri de litere ignoră-le!

După completarea spațiilor, vei găsi un fragment dintr-o rugăciune a lui David.

1 x 3 AL	3 x 3 TR	10 - 2 x B	12 - 3 ÂN	4 x 4 GH	10 - 1 GC	22 - 10 AS
9 - 5 UV	7 - 7 IO	2 x 2 ÂN	67 - 60 LU	9 x 1 TU	45 - 5 SD	24 - 20 LT
22 + 2 CV	29 - 20 ĂU	34 - 4 UI	17 - 8 ÎN	90 + 10 TR	10 - 6 IN	9 x 0 ER
13 - 9 IM	4 x 0 CA	15 + 5 FD	23 + 3 OP	2 + 2 AM	45 + 5 TY	14 - 5 EA
87 - 5 DS	27 - 18 CA	32 + 9 RT	56 - 51 ER	23 - 19 SĂ	4 x 1 NU	44 x 1 JI
8 - 4 PĂ	22 : 2 VE	16 : 4 CĂ	76 - 21 AZ	57 x 1 OL	81 : 9 TU	89 + 1 PE
6 x 6 ED	3 + 1 IE	7 x 6 HI	15 - 6 SC	30 : 2 CA	5 - 1 ÎM	4 + 0 PO
18 - 9 TR	38 - 6 FA	9 + 0 IV	43 + 40 UA	6 + 3 AT	23 x 2 LI	18 : 2 A!

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

S _____ ,
_____ !

(Psalmii 119:11)

Poezia lui Dumnezeu

Mesajul președintelui, prezentat la Comitetul Executiv al Uniunii, Cernica, 16 noiembrie 2015

Atunci când Biblia descrie biserica, imaginea folosită cel mai des este aceea a „familiei”. Expresiile „frați” sau „frați și surori” apar de zeci de ori între Faptele apostolilor și Apocalipsa.

„Cât despre dragostea frățească... , vă îndemn, fraților, să sporiiți tot mai mult în ea.” (1 Tesaloniceni 4:9-10)

„Stăruiiți în dragostea frățească.” (Evrei 13:1)

„Să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubindu-vă cu căldură unii pe alții.” (1 Petru 1:22)

„Familia lui Dumnezeu este biserica Dumnezeului celui viu, stâlpu și temelie adevărului.” (1 Timotei 3:15, God's Word)

Dumnezeu este întemeietorul familiei. El și-a creat o familie ce supraviețuiește oricărei modificări aduse de păcat. Atunci când, conjunctural sau principial, Isus era întrebat despre familia Sa, spunea: „Cine este mama Mea și frații Mei? Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă.” (Marcu 3:31,33,35)

Familia lui Dumnezeu este identificată prin credința comună, iar unitatea este definită de afecțiunea pe care familia o cultivă. Regula relațiilor în biserică este dată de: „Fiți amabili și curtenitori unul cu altul, ca adevărați frați și surori în familia lui Dumnezeu.” (Romani 12:10, The Clear Word).

Niciunul nu am putut opta cu cine să fim membri în biserică, sau cu cine să împărțim un birou. Este foarte posibil să simțim o antipatie reciprocă, să nu îndrăgim stilul unora, dar câtă vreme Dumnezeu ne-a ales și ne iubește pe toți, formăm o familie. Și trebuie să ne purtăm ca atare unii cu alții. „De ce nu prezintă ei solia care a fost și este povara mea de mulți ani – unitatea bisericii? De ce nu citează ei cuvintele îngerului: «Strângeți rândurile, strângeți rândurile, strângeți rândurile»? De ce nu repetă ei avertizarea și declarația de principiu că «în unitate este putere, în dezbinare este slăbiciune»?” – MP 56.1

Prietenii se nasc atunci când trăim experiențe similare. Cu cine avem mai multe în comun decât cu frații de credință? Creați de același Tată, mântuiți de același Frate, înzestrați de același Duh, așteptați de aceeași Împărăție și, până atunci, delegați pentru aceeași lucrare salvatoare. „Cei ce iubesc și păzesc poruncile Tale sunt prietenii mei cei mai apropiați.” (Psalmii 119:63, The Clear Word)

Așa ne dorim să fie biserica din România în Anul Unității (2016) și mai departe. Mai mult decât o familie, suntem prieteni. Mai mult decât prieteni, suntem frați și surori. Suntem plămădiți de mâinile Sale. „Noi suntem

lucrarea puterii creatoare a lui Dumnezeu.” (Efeseni 2:10) „Lucrarea Lui” sau ποιημα – poiema (gr.) ne sugerează că suntem opera de artă a lui Dumnezeu, poezia Lui. Dar împreună, nu separați. Poezia are regulile ei, altele decât ale societății. Poezia aduce varietate. Dumnezeu vorbește prin tot felul de oameni (versuri) ca să-și transmită mesajul. Toți împreună trebuie să fim o sursă de inspirație. „Iată cum funcționează trupul lui Hristos, biserica Sa. Fiecare dintre voi este o parte distinctă a acestuia” (1 Corinteni 12:27). Nimeni nu este lipsit de valoare. Însă darurile noastre creează diferența doar atunci când sunt oferite bisericii. Sau cum spunea cineva: „Separați de trupul lui Hristos, suntem precum unghiile tăiate, favoriții rași și părul tuns.”

„Cei care cred că nu vor fi nevoiți să renunțe niciodată la o idee preferată, că nu vor fi niciodată în situația ce a-și schimba o opinie, vor fi dezamăgiți. Atâta vreme cât ținem la ideile și la opiniile noastre cu o insistență hotărâtă, nu putem avea unitatea pentru care S-a rugat Domnul Hristos.” – MP 30.2

Unitatea are un obiectiv precis. „El i-a desemnat pe unii apostoli, pe alții profeti, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru echiparea sfinților pentru lucrarea de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4:11-12 NTLR). Cuvântul „echipare” este un *hapax legomena*. În greaca clasică, însemna a pune la loc un os rupt.¹ Frații noștri vin la biserică „rupți”. În suflet. Sunt vizibile urmele rănilor din familie, sau târaie după ei visele frânte. Uneori și credința lor șchiopătează. Și au nevoie de biserică. Au nevoie de noi toți. Iar după fiecare întâlnire a noastră, după fiecare program desfășurat, trupul lui Hristos trebuie să fie, cu ei, mai puternic.

Așa ne-am propus să lucrăm în următorul an. Pentru că, „dacă în poporul lui Dumnezeu ar exista unitatea pentru care S-a rugat Domnul Hristos, ar aduce o mărturie puternică și ar răspândi o lumină strălucitoare în mijlocul întunericului moral al lumii.” – MP 47.4 ■

¹ <http://biblehub.com/commentaries/ephesians/4-12.htm>

Marius Munteanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

CENTRUL DE SĂNĂTATE PODIȘ

Ca să trăiești mai mult, mai bine, mai frumos!

Centru de sănătate și medicină preventivă

Informații și rezervări:

Telefon: 0372 764 218 / 0735 180 001 / 0745 106 461

Email: office@podis.ro

Web: www.podis.ro

